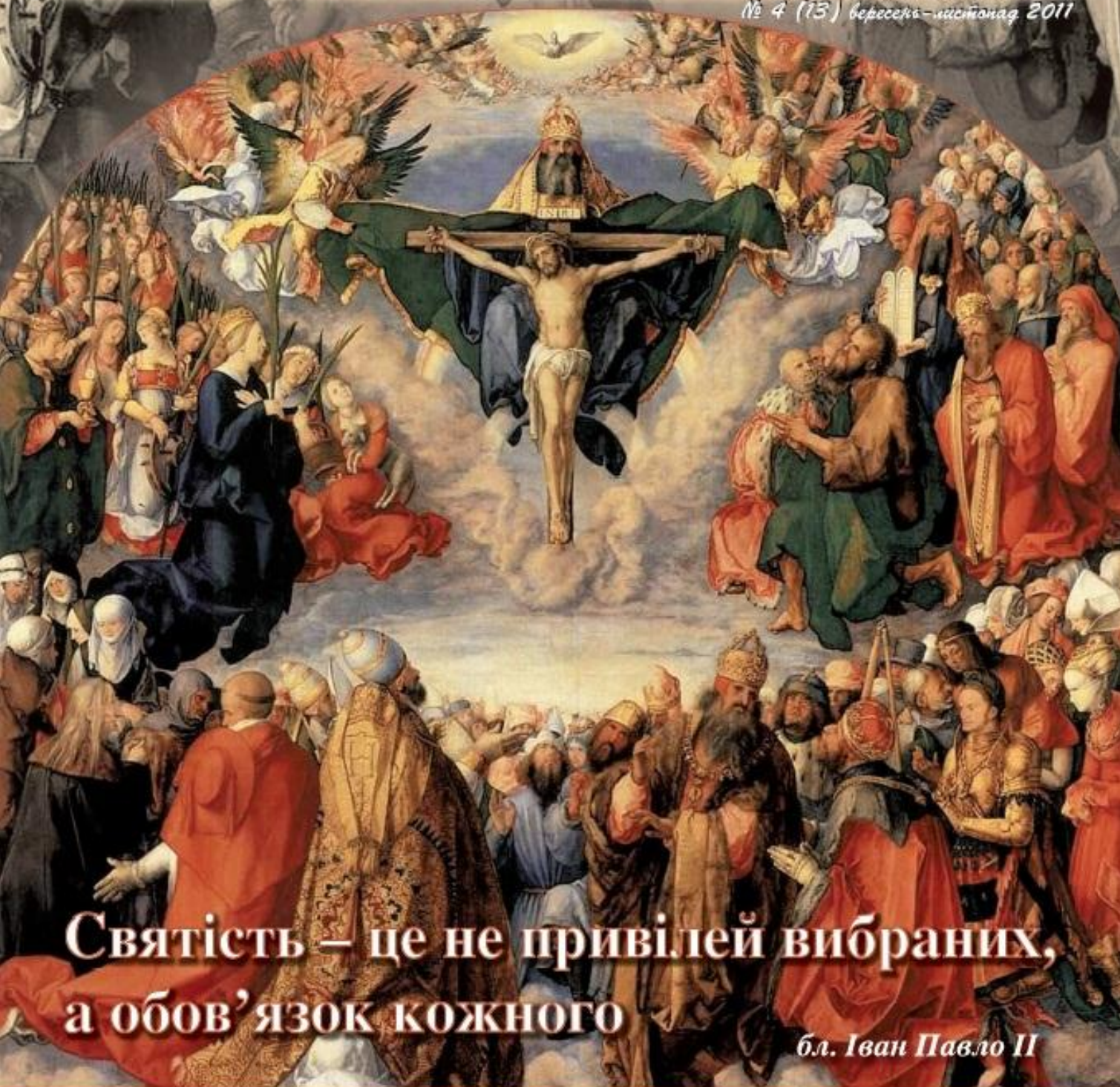

ГОЛОС СЕМІНАРІЇ

ГАЗЕТА ВИЩОЇ ДУХОВНОЇ СЕМІНАРІЇ СВЯТОГО ДУХА

№ 4 (13) вересень-листопад 2011

**Святість – це не привілей вибраних,
а обов'язок кожного**

бл. Іван Павло II

2 ДЕСЯТЬ
ДРУЗІВ ІСУСА

10 ЦАРИЦЯ
ВСІХ СВЯТИХ

22 ПІД ОПІКОЮ
СВЯТОГО ДУХА

В ІМЯ ОТЦЯ І СИНА І СВЯТОГО ДУХА. ПАРАФІЯ ПРЕСВЯТОЇ ТРИЦІ

4

Місто Хмільник відоме як санаторійне містечко. Та, окрім цього, саме тут служив наш єпископ Леон Дубравський перед тим, як був обраний єпископом. Про минуле і сьогодення парафії читайте у цьому номері.

6

ПОДАРУНКИ ВІД СВЯТОГО ДУХА

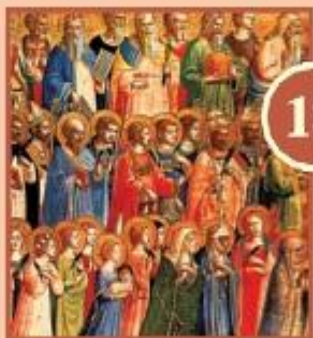
Всі ми любимо отримувати подарунки. А який подарунок може очікувати справжній християнин від Святого Духа, особливо коли щиро молиться до Нього? Отож, немає кращого дарунка, ніж дари Святого Духа, про які буде мова у цій статті.

ЧИ МОЖНА СТАТИ СВЯТИМ СЬОГОДНІ?

16

Чи живуть сьогодні серед нас святі? Якщо так, то хто це? Та Святим може бути кожен, лише потрібно дотримуватись певних умов...

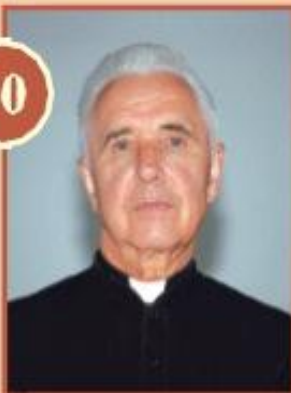
18

УРОЧИСТІСТЬ ВСІХ СВЯТИХ

1 листопада Церква святкує Уроочистість Всіх Святих. Цього дня згадуємо всіх тих, які жили перед нами і, виконуючи у своєму житті Божу волю, досягли вічного щастя перебування з Богом у небі.

PER ASPERA AD ASTRA

30

Коли хлопець хоче поступити в семінарію, то сьогодні немає проблем з вирішенням цього питання. Коли в 1958 році таке бажання з'явилося в одного молодого хлопця з с. Мурафи, що на Вінниччині, то йому довелося подолати немало труднощів, щоб втілити його в життя. Про свою дорогу покликання нам розповів священик Франциск Карасевич.

34

СЕМІНАРІЙНЕ ЖИТТЯ

Як і всі студенти, семінаристи мають час канікул. Як проходить відпочинок семінаристів, де вони бувають і чим займаються, ви зможете прочитати саме в цій рубриці.

Наша редакція (зліва направо): Петро Константинов, Віктор Мазур, Олег Жарук, Сергій Ленчук, кс. ректор В'ячеслав Грумницький, Олександр Бурмістров, Ростислав Грабовський, Євген Фізер, Сергій Поліщук, Вадим Здоров

Святість — це найважливіше покликання

Наш світ наповнений великою кількістю людей, і хоча всі вони мають одну природу, та все ж багато чим різняться між собою. Хтось покликаний провести це життя жінкою, а хтось чоловіком, є певна категорія людей, які підтримують наше тіло у здоров'ї і їх називають лікарями, а є люди, які підтримують наше духовне здоров'я, і їх називають священиками, хтось проживає в Африці і навіть не уявляє, як виглядає сніг, а хтось майже все життя проводить при мінусовій температурі навколишнього середовища. Цей список можна продовжувати далі і далі... Але, не зважаючи на таку різницю між нами, усі ми маємо спільне покликання — до святості. Ми можемо думати, що святість - це абстрактне поняття, відірване від реального життя, що вона властива виключно для окремих людей, які жили 100-200 років тому, ходили в довгих чорних одежах і жили в монастирі. Але це зовсім не так! Святим може і повинен бути кожен! Святість — це одна з рис, які належать до Бога, і старатись бути святим - це не що інше, як уподібнюватись до Нього. В повсякденному житті це означає виконувати Божу волю в конкретному місці і

в конкретний час, дотримуватись заповідей, виявляти духовно-моральну ініціативу, робити більше, ніж того вимагають закони справедливості, або, як кажуть в народі — бути людяним. Це не просто, але можливо, і це нам показують святі, яких Церква має багато. Кожен приклад їхньої святості показує універсальність цього стану, кожна святість — це окрема дорога до неба. А що ж стоїть за святістю, чи варто докладати зусиль, якщо і без неї є «щасливі» люди на землі? Дійсно, якби після земного життя все закінчувалося, то, можливо, не варто, але ми віримо у життя після смерті, яке нам приготував Бог, і святість є обов'язковою умовою, щоб потрапити до Неба. Але не лише для Неба потрібна святість, бо людина, яка хоче бути морально досконалою, має добре ім'я і тут, на землі. Отож, кожному Бог пропонує прокласти свою дорогу до Неба, яка йтиме з дорогою Христа.

від імені редакції
Ростислав Грабовський
головний редактор

ТОЖ БУДЕТЕ МЕНІ СВЯТИМИ, БО СВЯТИЙ Я, ГОСПОДЬ,
ЩО ВІДРІЗНИВ ВАС ВІД НАРОДІВ, ЩОБ ВИ БУЛИ МОЇМИ (Лев 20, 26)

10 ДРУЗІВ

ІСУСА

III курс

кл. Микола Бистрицький

З новим навчальним роком у нашій семінарії з'явилися й нові люди, котрі, відгукнувшись на Божий голос, хочуть присвятити своє життя служінню іншим. Цього разу почесне звання семінариста отримали аж десять хлопців. Закінчивши усі формальні

справи, пов'язані зі вступом, група виїхала на свої перші спільні реколекції до с. Вербоваць. Очолити поїздку сам ректор семінарії і, переконавшись, що його підопічні в надійних руках та надійному місці, зі спокійним серцем повернувся до своїх обов'язків, передавши новобранців їхньому новому духовному отцю Станіславу Козьолу, та префекту о. Олександрову Лаврентьеву. Крім цих двох наставників вступний курс отримав також і старших братів (суперіорів). Цього року ними стали семінаристи третього

курсу: Вишньовський Микола, Драгомерецький Вадим, Бистрицький Микола, Фізер Євген та Лапшин Сергій. Під час реколекцій було багато часу на молитву, зокрема, перед Пресвятими Дарами, на відпочинок, знайомство і т. д. Чарівна природа українського села по-особливому сприяла медитації та зосередженню.

Повернувшись з реколекцій, вступний курс з новими силами приступив до виконання своїх обов'язків. Для цих молодих людей розпочалося справді нове життя...

Присвятити своє життя Богу вирішили:

1. Когут Олександр, м. Дунаївці, пар. св. Архангела Михаїла;
2. Шиян Ігор, с. Писарівка, пар. Непорочного Зачаття ПДМ;
3. Кульчицький Віталій, м.м. Кам'янець-Подільський, пар. Пресвятого Серця Ісуса;
4. Шклярчук Андрій, с. Мурафа, пар. Непорочного Зачаття ПДМ;
5. Венгер Віталій, ст. Дунаївці, пар. Святого Духа;
6. Німак Павло, м. Шаргород, пар. св. Флоріана;
7. Андрущишин Віталій, с. Олешківці, пар. св. Войцеха;
8. Канонішин Роман, с. Михайлівка, пар. св. Архангела Михаїла;
9. Сичов Ігор, м. Маріуполь, пар. Матері Божої Ченстоховської;
10. Лешанич Андрій, с. Мушкунці, пар. Непорочного Серця Марії;
11. Вихователь вступного року - о. Олександр Лаврентьев.

Чищення картоплі, яке відбувається по-п'ятницях

Духовне читання та молитви в каплиці

В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа Парафія Пресвятої Трійці

У курс

к.л. Микола Лучинський

Парафіяльний Костел Пресвятої Трійці в місті Хмільнику був побудований в 1603 році. Через напади татар в XVII ст. костел неодноразово був руйнований, а пізніше ремонтований. У 30-40-х роках XX століття двічі був закритий комуністичною владою.

Виснажені і перелякані люди, попри переслідування за віру далі шукали і домагалися у влади священиків, котрі могли б своєю послугою через Святі Таїнства наближувати їх до Творця і Спасителя. Душпастирська праця священиків в цій парафії охоплювала не лише місто Хмільник, але й багато навколишніх міст і сіл.

Храм у м. Хмільнику був мурований, наполовину кам'яний, з двома куполами та двома башнями, покритий жестю. В такому вигляді костел існував до 40-х років XIX ст., поки графиня Івановська, курилівецька поміщиця, взялася допровадити його до кращого стану.

В 1937 році храм Пресвятої Трійці в Хмільнику був зачинений комуністичною владою. На місці головного вівтаря зробили кузню, в якій працювали в'язні (репресовані). Зверху в костелі

було покладено рейки і зроблено другий поверх, де жили в'язні, котрі там працювали. Той час був дуже важким для віруючих у Бога. Люди боялись тримати вдома молитовник, образок або розарій, бо це загрожувало в'язниці. І все ж, незважаючи на переслідування зі сторони влади та замкнений костел, любов до Бога залишилась.

Під час Другої Світової війни костел повернули католикам. Німецькі священики відправляли Святую Службу в будинку біля костелу, уділяли Святі Таїнства, охрещували дітей. Повернений костел через три роки було відремонтовано і відновлено. Але ще не встигли просохнути фарби, як в чистий побілений костел було ввезено машинами зерно і зроблено зерносховище. Парафіяни зі всіх сил обороняли святиню, але

храм був засипаний зерном. Вірні їздили і до Києва, і Москви. В короткому часі прийшов наказ, щоб на протязі 24 годин звільнити костел. У той час відстояти храм була не єдина проблема, інша проблема - це священики, яких не вистачало, але до Хмільника час від часу навідувався отець-капуцин Високінський з Вінниці, отець Антоній Хоміцький з Полонного. Парафіяни підтримували зв'язок з отцем Антонієм, котрий їм написав, що має в Полонному священика з в'язниці, який міг би працювати в Хмільнику. На запрошення цей отець - Ернест Тендера, погодився працювати в цій парафії.

Після від'їзду отця Ернеста в парафії не було священика. Доїжджали сюди о. Антоній Хоміцький, о. Войцех Дажицький, о. Юзеф Кучинський, єпископ Ян Ольшанський.

Настоятель о. Анатолій Білоус виставляє Пресвяті Дари для адорації

11 листопада 1968 року о. Антоній Хоміцький привіз до міста Хмільника о. Яна Крапана. Парафіяни зустріли його з квітами, разом йшли в процесії від брами до вівтаря. Біля вівтаря отець Антоній урочисто передав ключі від Дарохранительниці отцю Яну, який працював тут одинадцять років. Після отця Яна парафія отримала іншого, молодого священика, ним був о. Леон Дубравський.

Душпастирська праця о. Леона була теж нелегкою, КДБ також не давало спокою. Приходили розмовляти додому, потім виводили надвір, вели на пошту, за магазин, в парк і там вели розмови. Також викликали і до Вінниці, там було ще гірше, навіть загрожували пістолетом, але і це не зламало священика. Отець відважно міг сказати: "Я буду в небі, а ви..?". Отець Леон, хоча й був молодий, щойно після свячень, але парафію підносив, як духовно, так і матеріально. Хоч були переслідування, парафія розвивалась, діти не боялись приймати участь в процесіях, хоч отець платив за те штрафи.

З 1985 року в парафії розпочали працювати сестри зі Згромадження Малих Сестер Непорочного Серця Марії (гоноратки). Спочатку - сестра Чеслава Тарасевич і сестра Целіна Перець, працювали на державній праці. Вони були медсестрами і підтримували хворих не раз через сумлінне перев'язування ран, щиру усмішку і надання надії, що самотнім і хворим дуже потрібно. Хоча не можна було проголосувати Слово Боже устами, однак воно було проголошене через серце, як переконався один старенький дідусь, коли, почувши стогін, приходить хтось і обмиває зігнілі рани, до яких вже багато часу ніхто не дивився. Після державної праці сестри виконували різні роботи при костелі.

Після отця Леона на парафію приходив польський священик о. Юзеф Кандефер, який вмів керувати парафією, і своїм прикладом працюючості продовжував відновлювати її. Своїми руками робив підлоги в інших (прилеглих) парафіях. Але, не зважаючи на великий обсяг праці, він домагався, щоб повернули дім священика. Після довгих років о. Юзеф передає парафію молодому священику - отцю Анатолію Білоусу, який, можна сказати, був рідний цій парафії, бо служив там дияконом, потім вікарієм. Отець Анатолій - випускник Вищої Духовної Семінарії, яка знаходиться в м. Городок, не дивлячись на невеликий досвід, береться за великі справи: ремонт костелу на зовні, який був у критичному стані. Після бага-

торазових поїздок за дозволами до Києва, Вінниці, почалася віднова храму. Але віднова не тільки матеріальна, але й духовна, на парафії тривали вже засновані кола Св. Розарія, засновується Домашня Церква, Біблійне Коло, і останнім, що було засноване, це Неокатехуменальна спільнота. У парафії на теперішній час служить два священики - о. Анатолій та вікарій о. Ярослав Пяста. Парафія виховала одного священика - це отець Едуард Пюро, і має двох семінаристів.

Історія наших парафій - велична за своєю суттю, хоча й сумна в окремих випадках, та ми маємо пам'ятати, кому повинні дякувати, що маємо віру і Церкву на Україні. Нехай у всьому буде прославлений Господь у Пресвятій Трійці!

В Кам'янець-Подільській дієцезії уже традиційно щороку відбувається паломництво до Летичівської Богоматері. Паломники йдуть з двох сторін: з Кам'янця-Подільського та з Томашполя.

Паломники в Летичіві
фото з www.stredo-ua.org

З Томашпільської сторони до Летичева йшло цього року близько 400 паломників і провадив це паломництво о. Павло Каліновський, а з Кам'янця-Подільського - близько 450, на чолі з о. Романом Пархомцевим і о. Олександром Коцюром. В паломництві брали участь також семінаристи - не лише як паломники, а ще й виконуючи різні обов'язки: керували розселенням паломників на нічліг, служили водіями, допомагали групі порядку вести паломництво, грали на музичних інструментах, провадили молитви та інше... Ми раді, що цією працею можемо служити Богу та людям.

ПОДАРУНКИ *big*

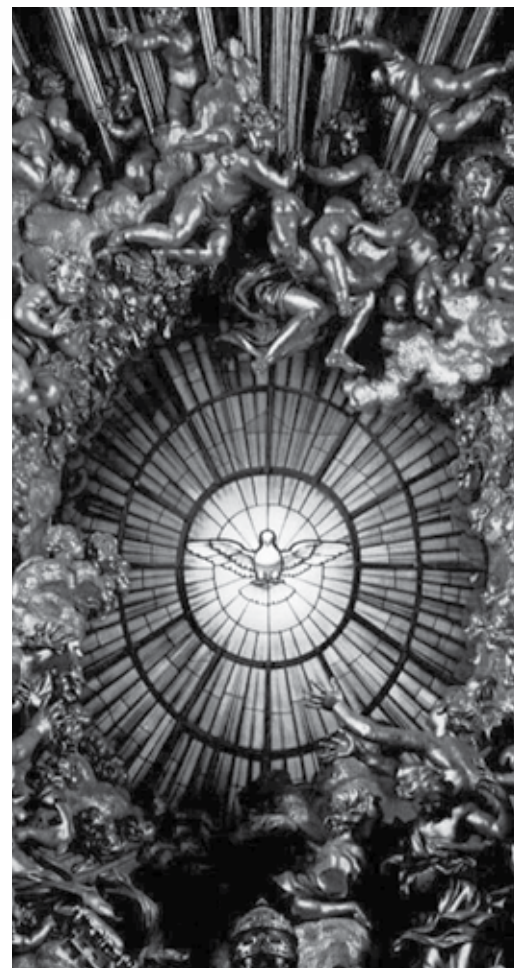

о. Павло Дідора

Спробуйте уявити собі ситуацію: молитесь Ви увечері, все, як завжди і раптом чуєте голос: «Проси, чого лише забажаєш». Про що б ви попросили? Можливо, приблизно про таке: гроші - багато грошей; здоров'я - щоб довго жити; щастя; та щоб ворогів моїх... У Святому Письмі читаємо, що була людина, яка в подібній ситуації попросила про мудре і розумне серце, її ім'я - Соломон (пор. 1 Цар 3-4).

Досліджуючи оригінальні біблійні тексти, відкриваємо глибше значення цієї просьби, і виходить ось що: цар Соломон попросив про серце, котре вмє слухати. Признаюсь, довгий час я сам не розумів цих слів, а тим паче - зв'язок мудрості з вмінням слухати. Аж якось, проводячи реколекції для молоді, десь над Волгою, я познайомився з Манітрою (тоді він навчався в Самарі) - жителем острова Мадагаскар. Цей студент розповів мені, що коли у них вдома діти, граючись між собою, загадують загадки і хтось не відгадає, то усі кричать: «твое серце спить». Цікаво, що по сьогоднішній день люди бачать зв'язок поміж сер-

цем і вмінням розважати. Знаючи це, по-іншому читається текст про Богородицю: «А мати Його зберігала оці всі слова в своїм серці» (Лк 2,51). Так непомітно ми й підійшли до тематики дарів Святого Духа. Християнська Традиція прийняла слова з книги Ісаї як основний текст біблійного навчання про дари Святого Духа, ось він: «І спочине на Нім Дух Господній, дух мудрости й

Святого Духа

розуму, дух поради й лицарства, дух пізнання та страху Господнього. Його уподобання в страху Господньому...» (Іс 11, 2-3а). Одразу додаю - переклад Огієнка. В уважних читачів неодмінно з'явиться запитання: «А де ще один дар? Де дар благочестя або набожності, як ми звикли його називати? На катехезі до Миропомазання і не тільки нас вчили про 7 дарів Святого Духа!» Спокійно, спокійно, нічого не пропало, вас вчили правильно. Спробую відповісти.

Отож, теологічно-літургійна традиція опирається, передусім, на тексті Септуагінти (переклад Святого Письма з давньоєврейської і арамейської мов на грецьку), яка той самий єврейський вираз «йіраат Яхве», що з'являється два рази (в 2 і 3а віршах), у 2 вірші перекладає як «еусебеіа» (з грецької «набожність»), а у вірші 3а як «фобоу Тхеоу» (з грецької «Страх Божий»). Такий варіант дає в результаті сім дарів. За цією традицією пішов св. Ієронім у перекладі Вульгати (переклад Святого Письма на латинську мову). Читаємо в 2 вірші слово «pietatis» (з латині «побожність»), а у вірші 3а «timoris Domini» (з латині «Страх Господній»). Пізніше кількості сім трималися Отці Церкви, зокрема, св. Амвросій, св. Августин, св. Григорій Великий, св. Климентій Олександрійський, св. Бонавентура, св. Тома з Аквіну

та інші. Аналізуючи різні опрацювання на дану тематику, потрібно визнати, що вірш 3а створює немало проблематику для багатьох сучасних екзегетів (наукових дослідників Святого Письма). Одні вважали, що цей вірш рішуче ламає красу єврейського паралелізму. Інші, викидаючи дар Побожності, вважають за окремий дар «Дух Яхве». Ще інші вважають, що в даному тексті «Дух Яхве» не окремий дар, а джерело всіх дарів. (Хто бажає, заохочую познайомитись з масою публікацій на дану тематику.)

**І СПОЧИНЕ НА НІМ
ДУХ ГОСПОДНІЙ, ДУХ
МУДРОСТИ Й РОЗУМУ, ДУХ
ПОРАДИ Й ЛИЦАРСТВА,
ДУХ ПІЗНАННЯ ТА СТРАХУ
ГОСПОДНЬОГО.
ЙОГО УПОДОБАННЯ
В СТРАХУ ГОСПОДНЬОМУ
(Іс 11, 2-3а)**

Св. Ієронім, Оріген та багато інших отців Церкви чудово знали єврейську мову і також користувалися кількома стародавніми перекладами Святого Письма. Тому, тримаючись кла-

сичної католицької теології, ми присвячимо місце для опрацювання сьомого дару Святого Духа, яким є побожність або, як його ще називають, благочестя.

Цікавим є факт, що цифра 7 досить часто зустрічається в нашому житті. Ми чуємо прекрасні симфонії, а скільки є нот? Бачимо чудові картини, а скільки основних кольорів? Також і тиждень поділений, на скільки днів? Якщо життя людини порівняти до плавання на човні серед «щоденних вод», а ціль цієї подорожі - вічна пристань у порті Милосердного Отця, то Дари Святого Духа можна порівняти з вітрилами на цьому човні (трохи не актуально, але все ж веслами не потрібно гребти). Розвиваючи ці вітрила, ми маємо можливість прекрасно, творчо і набагато легше пережити плавання.

ЩАСЛИВІ В НЕБІ

Святі не є якоюсь "кастою вибраних" - їх стільки, що годі й порахувати. Серед них є не лише офіційно визнані святі, а й охрещені з різних часів та народів, які намагалися виконувати Божу волю з любов'ю та вірністю. Ми не знаємо їхніх облич, ані навіть імен більшості з них, але очима віри бачимо, як вони, наче зірки, сяють на Божому Небосхилі.

Церква, "Мати святих, образ небесного міста", саме у святих розпізнає себе і саме завдяки їм зазнає найбільшої радості. Автор Книги Одкровення описує їх як "натовп численний, перелічити який ніхто не міг, - від усякого народу і племен, і людностей, і язиків" (Од 7, 9). Той народ охоп-

лює святих Старого Завіту, від праведного Авеля і вірного патріарха Авраама, та святих Нового Завіту, численних мучеників з перших століть християнства, а також блаженних та святих пізніших століть аж до свідків Христа наших часів. Їх усіх єднає прагнення втілити у своєму житті

Євангеліє під натхненням предвічного живителя Божого народу - Святого Духа.

"Чому ми віддаємо шану святым, чому служить наша данина слави, і навіщо ця наша урочистість?" - так розпочав проповідь у день Усіх Святих св. Бернард. Це питання ми також можемо поставити перед собою і сьогодні. "Нашим святым, - казав св. Бернард, - не треба наших почестей, а наш культ нічого їм не додає. Зі свого боку, мені слід визнати, що коли я думаю про святих, то в мені розпалюється велике прагнення". Оце і є сенс цієї урочистості: дивлячись на сяючий приклад святих, ми повинні розбудити в собі велике прагнення бути святими: щасливими жити поруч з Богом, у Його світлі, у великій родині Божих друзів. Бути святым означає жити в близькості з Богом, жити в Його сім'ї; а до цього покликані ми всі.

ДОСВІД ЦЕРКВИ ПОКАЗУЄ, ЩО ДО СВЯТОСТІ ВЕДЕ ДОРОГА ПЕРШ ЗА ВСЕ ЗРЕЧЕННЯ СЕБЕ САМОГО

Як ми можемо стати святими, друзями Бога? На це питання можна відповісти передусім у заперечній формі: щоб стати святым, не треба чинити надзвичайних справ ані мати спеціальних талантів. Передусім, слід слухати Ісуса і йти Його слідами, не втрачаючи відваги перед труднощами. Той, хто довіряє Йому і щиро Його любить, погоджується померти для себе, як пшеничне зерно, кинути в землю. Бо хто намагається зберегти своє життя для себе, той погубить його, а хто віддає себе, втрачає себе, той, власне, віднаходить своє життя (пор. Ін 12,24-25). Досвід Церкви показує, що до святості веде дорога перш за все зречення себе самого. Життєписи святих показують чоловіків і жінок, які, покірні Бо-

жим планам, часом зносили нечувані страждання, переслідування і мучеництво. Вони залишилися вірні своїм рішенням, "прийшли від горя великого, і обмили одежі свої, і вибілили їх у крові Агнца" (Од 7,14). Їхні імена записані в Книзі Життя, а їхнім довічним помешканням є рай. Приклад святих заохочує нас іти їхніми слідами, пізнати радість, яка є участю тих, хто довіряє Богові, бо для людини єдиною справжньою причиною смутку і відсутності щастя є життя далеко від Нього.

Святість вимагає постійних зусиль, але вона можлива для всіх, оскільки це передусім Божий дар, а не людська справа. Бог перший нас полубив і вчинив нас своїми дітьми в Ісусі Христі. Все в нашому житті - це дар Його любові; як же можна бути байдужим перед такою великою таємницею?! Як же не відповісти на любов небесного Отця, живучи як його вдячні діти?! В Ісусі Христі Він віддав нам себе цілковито і закликає нас до особистого і глибокого зв'язку з собою. Що більше ми наслідуємо Христа й залишаємося злученими з Ним, то глибше входимо в таємницю Божої святості. Ми відкриваємо, що Він безмежно нас любить, а це, у свою чергу, спонукає нас любити наших братів і сестер. Справжня любов передбачає самозречення, що робить нас щасливими.

Ісус каже: блаженні вбогі духом, блаженні тихі, блаженні засмучені, блаженні голодні, блаженні милосердні, блаженні чисті серцем, блаженні миротворці, блаженні переслідувані за правду (див. Мт 5,3-10).

Насправді ж, Блаженним у повному значенні цього слова є тільки Він - Ісус. Блаженства являють нам духовний образ Ісуса і передають Його містерію - таємницю смерті й воскресіння, страждань і радості воскресіння. Ця містерія, що є таємницею справжнього щастя, заохочує нас піти за Ісусом. З Ним неможливе стає можливим, і навіть верблюд може пройти крізь вушко голки (див. Мт 19,24). З Його допомогою, і тільки з Його допомогою ми можемо стати досконалими, як і Отець наш Небесний є досконалий.

Бенедикт XVI

Проповідь під час Служби Божої
1 листопада 2006 р.
у базиліці св. Петра

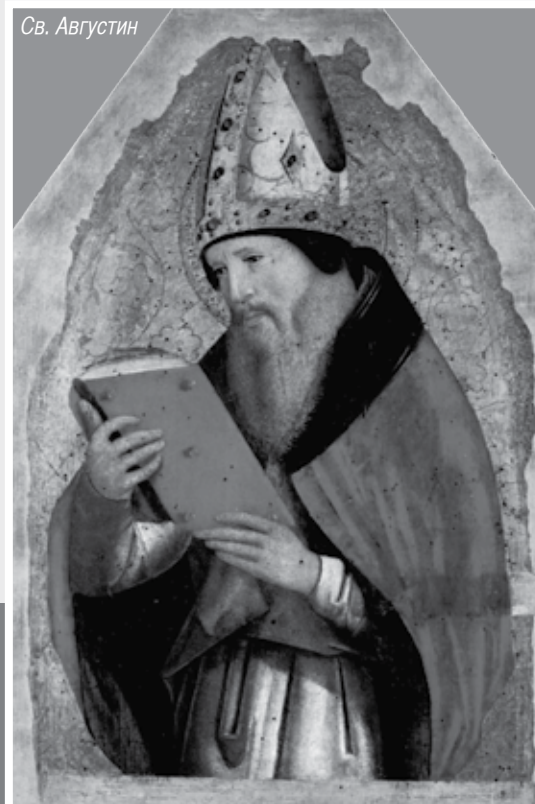
Бл. Мати Тереза

Домініканські Святі

Св. Августин

Пресвята Богородиця

Усі люди прагнуть спасіння.

Не завжди це усвідомлюють, але завжди бажають.

Звичайно, спасіння можна досягнути лише через Ісуса Христа, Котрий є посередником поміж Богом та людьми.

Але не всім однаково легко відразу звертатися до Бога за різних обставин.

Тому я хочу розповісти про ту, через кого наше звернення до Бога буде максимально ефективним.

II курс

кл. Сергій Поліщук

Вже з давніх-давен люди звертаються до Пресвятої Діви, Матері нашого Спасителя. Безліч людей завдячують їй допомозі у різних справах. Великі святі Церкви завжди підкреслювали, що саме молитви, принесені за посередництвом Марії, Бог чує найкраще. Звичайно ж, ця постать в історії спасіння викликала безліч диспутів, кожний з яких додавав нову перлину до вінця її слави. Вона проголошена непорочною, безгрішною, вільною навіть від первородного гріха, а також Царицею цілого світу.

Джерелами, що оповідають нам про життя Марії, є біблійні книги (у Новому Завіті -біографічні дані, в Старому - пророкування щодо неї), а також апокрифи (книги, що не включені до канону Святого Письма, легендарні, але теж можуть мати частину істини). Достовірних фактів справді мало і вони охоплюють її життя десь у віці 12-15 років, зокрема також і під час земної діяльності Ісуса Христа. Легенди ж, навпаки - описують дитинство та смерть Божої Матері. Вони оповідають про її батьків Йоахима та Анну, дитинство, що минуло у науках при Єрусалимському храмі, про чудесне заручення зі святим Йосипом, а також про останні дні у домі святого Йоана і Преславне Успіння.

В Євангеліях хотілося б виділити два моменти, у яких приймає участь Марія: перший - весілля у Кані Галілейській, де виразно по-

казано, що Господь Ісус завжди послухає свою Маму, коли вона Його просить; а другий – Марія під час страшних хресних мук, бо там вона показала воістину велику духовну міць, необхідну, щоб перетерпіти такі страшні муки власного Сина, а потім також таку ганебну для людських очей Його смерть. Саме там Ісус дав їй нам як Матір, зробивши всіх нас її дітьми.

На мою думку, увіччує славу Марії книга Одкровення: «І знамення велике видно було на небі – жінка, одягнена в сонце, і місяць під стопами її, а на голові її вінець із дванадцяти зірок» (Од 12, 1).

У житті Церкви від самого початку її існування і аж до сьогодні було безліч дискусій про природу і властивості Марії. Перший великий диспут відбувся у першій половині п'ятого століття і завершився Єфеським Собором у 431 році. Константинопольський патріарх Несторій хотів довести, що Марії не може бути наданий титул Богородиці, лише Людинородиці. Однак Святий Дух допоміг єпископу Кирилу Олександрійському і він спромігся довести усю помилковість переконань еретика. Саме тоді офіційно з'явилася така наука, як Маріологія (хоча й раніше були Отці Церкви, що писали про Марію) і Кирило став її першим представником.

У ранньому Середньовіччі культ Марії розвивався швидко: будувалися церкви на її честь, затверджувалися Марійні свята (більшість з них затвердив папа Сергій I).

Вже потім з'являються марійні молитви, насамперед, Розарій та Літанія. Поява святого Розарія тісно пов'язана зі святим Домініком, бо відомо, що він перший почав молитися таким чином (хоч тогочасний Розарій трохи відрізнявся від того, котрий ми молимося тепер). Навіть на іконах Церква дозволила зображувати, як Богородиця передає вервицю святому Домініку.

**ВЖЕ З ДАВНІХ-ДАВЕН
ЛЮДИ ЗВЕРТАЮТЬСЯ
ДО ПРЕСВЯТОЇ ДІВИ,
МАТЕРІ НАШОГО
СПАСИТЕЛЯ.
БЕЗЛІЧ ЛЮДЕЙ
ЗАВДЯЧУЮТЬ ЇЙ
ДОПОМОГУ У РІЗНИХ
СПРАВАХ**

За часів Ренесансу і після нього великі митці прославляли Богородицю своїми творами: картинами (Рафаель, Джотто, Мурільйо); статуями (Донато,

Мікеланджело); музикою (Бах, Шуберт).

Але у 1517 році почитанню Марії був нанесений страшний удар, бо саме тоді протестанти відкололися від Католицької Церкви і перестали шанувати нашу Матінку (ще й до сьогодні можна почути їхні закиди на зразок того, що ми поклоняємось Марії як богині та іншій). Проте для католиків і православних Марія завжди залишається Матір'ю Бога і найбільшою святою. Більшість Європи встояла перед єретиками і у 1854 папа Пій IX ще збільшив славу Марії, видавши «Догмат про Непорочне Зачаття», що оголошував Марію вільною від первородного гріха. Блаженний Іван Павло II теж був великим шанувальником Матері Божої.

Отож, Марія є для нас рідною Мамою, що завжди прийде нам на допомогу і зробить усе, щоб врятувати нас від сатани. Тому закликаю усіх молитися до Пресвятої Діви і просити про її заступництво в усіх потребах. На фресці «Страшний суд» у Римі намальований чоловік, що не може самостійно піднятися на небо, але він тримається за вервицю і ангел тягне його. Тож будемо використовувати цю молитовну зброю проти нашого ворога і Марія врятує нас.

«ПОЧАТОК СВЯТОСТІ – це відкриття великої ЛЮБОВІ БОГА до мене»

Св. Ян Марія Віаней

Св. отець Піо

Святість часто вважають нереальною, залишаючи десь далеко на полях свого духовного життя. Для одних вона здається банальною, для інших - смішною або просто пережитком далекого Середньовіччя. А все ж знаходяться люди, які з нею товаришують, тим самим прямуючи до Бога. Чим же вона є, ця таємнича святість? На це запитання ми попросили відповісти настоятеля парафії Святих Апостолів Петра і Павла в смт Ярмолинцях, о. Мирослава Станьчука.

■ Отче, скажіть будь ласка, що таке святість?

Говорячи про святість, маю на думці самого Бога, саме Він є Досконалий і Святий. В книзі Левіт читаємо: «Святими ви мусите бути, бо я – святий, Господь, Бог ваш» (Лев. 19, 2). Бог об'являє свою святість під час створення, а також в чудесних подіях. Ось як, наприклад, перехід ізраїльтян через Червоне море. Бачимо, що Бог не лише об'являє святість, але й закликає до неї. Підтверджує це сам Ісус. В Євангелії від Матея читаємо: «Тож будьте досконалі, як Отець ваш небесний досконалий» (Мт 5, 48). Можемо сказати, що Бог є Святим і вод-

ночас є джерелом святості для кожної людини. Людина настільки буде святою, наскільки буде близько Бога. Єдиним взірцем святості для нас залишається сам Ісус Христос, наш Господь і Спаситель, а також Його Мати Марія. Прямуювання до святості – це прямуювання до спільноти з Богом.

■ Чи є якісь конкретні умови, за яких досягається святість?

Першим кроком до святості для мене, як і для багатьох християн, є, насамперед, особиста молитва. Спочатку - щоденна молитва, пов'язана з любов'ю, а також з вірою. Серед особистих

молитов важливу роль відіграють роздуми над Божим Словом. Саме в Слові я пізнаю Бога, Його Доброту і Любов, а також своє покликання. Для мене це також адорація Пресвятих Дарів, коли перебуваю в присутності Бога, представляю Йому свої проблеми і радощі, а також досвідчую конкретної допомоги у важких ситуаціях. Поглибленням зв'язку з Богом є також Таїнства. Повертаючись до Святого Хрещення, бачу, якою великою гідністю обдарував мене Бог, роблячи своєю дитиною, а я можу Його називати своїм Батьком і отримую в дар запрошення до вічного життя, дар великий і мною не заслужений. Але, водночас, з цієї гідності випливають і мої обов'язки. Знаємо, що святість неможлива тоді, коли людина чинить гріх, тому великою допомогою є Таїнство Поеднання, тобто Сповідь, під час якої Бог очищує мене з гріхів, які є перешкодою до єдності з Ним, заперечуючи святість. Тому святість завжди буде пов'язана з тим, щоб бути чистим. Натомість, Таїнство Євхаристії відкриває правду, що єдиною дорогою до Отця є Ісус Христос. Тому той, хто триває в єдності з Ісусом, триває також в єдності з Богом Отцем. Таїнство Миропомазання дає мені дари Святого Духа. Він даний Церкві, а отже, й мені, щоб я міг йти дорогою святості, повторюючи за святим Павлом, щоб бути чистим і непорочним перед Божим обличчям.

■ Чи реально в сучасному світі, повному проблем, досягнути святості?

Кожен період добрий на святість, адже вона не залежить від

Св. Тереза Авільська

зовнішніх чинників, але від мого особистого зв'язку з Богом. Зовнішні умови можуть бути або допомогою, або перешкодою для того, щоб її досягнути: поганий приклад, недобра компанія, переслідування... Але, щоб бути святим, залежить від мене, як я zaangażуюся в своє духовне життя. Тому завжди слід пам'ятати, що початком святості є відкриття великої любові Бога до мене, і тоді відкриваються прагнення: від цього часу прагну жити для Бога і любити Його цілим серцем.

■ Чому християни відкидають святість, вважаючи, що її нереально досягнути?

Часто світські люди відмовляються прямувати до святості, бо думають, що її досягнення поєднується з виконанням якихось надзвичайних речей. Але Ісус говорить, що цілий Закон міститься

в цьому одному: «Люби Господа, Бога твого, всім серцем твоїм, усією твоєю душею і всією силою твоєю і всією думкою твоєю; а ближнього твого, як себе самого» (Лк 10,27). Можна сказати, що таємницею і секретом святості є любов до Бога і ближнього. Мати Тереза з Калькутти колись сказала: «Все чини з любові до Бога і твоє життя буде святе».

**ЛЮДИНА НАСТІЛЬКИ
БУДЕ СВЯТОЮ,
НАСІЛЬКИ БУДЕ
БЛИЗЬКО БОГА**

■ Чи можна зустріти сьогодні святого чи святу?

Кожен період має своїх святих, бо Господь через них прагне притягнути до себе також інших людей. Особисто для мене прикладом

святості є блаженний Йоан Павло ІІ, людина глибокої молитви, а також відкритості на кожного, хто траплявся на його життєвому шляху. Прикладом святості є єпископ Ян Ольшанський, який завжди захоплював свою покорою, глибокою молитвою, завжди знаходив час для кожного, хто до нього приходив. Приклад святого життя подав для мене мій парафіянин, уже померлий пан Гура, який у своєму житті був до всіх доброзичливий. А по смерті його дружина сказала: «Отче, важко далі жити, коли помирає добрий чоловік».

**ЗАВЖДИ СЛІД
ПАМ'ЯТАТИ,
ЩО ПОЧАТКОМ
СВЯТОСТІ Є ВІДКРИТТЯ
ВЕЛИКОЇ ЛЮБОВІ БОГА
ДО МЕНЕ**

Прикладом для мене є також пані Леоніда, котра ще живе і яка захоплює тим, що у важких комуністичних часах дбала про своє власне духовне життя і старалася добре виховати своїх 5-х дітей похристиянськи і яка завжди в своєму житті керувалася вірою.

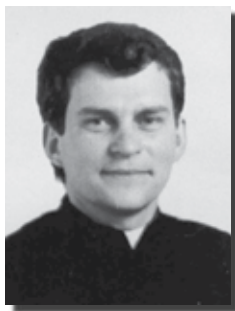
Дякую Вам, отче Мирославе, за цікаву і щирі розмову.

Розмовляв кл. Олег Жарук

Св. Тома Аквінський

ДОВІДКА «ГОЛОСУ СЕМІНАРІЇ»

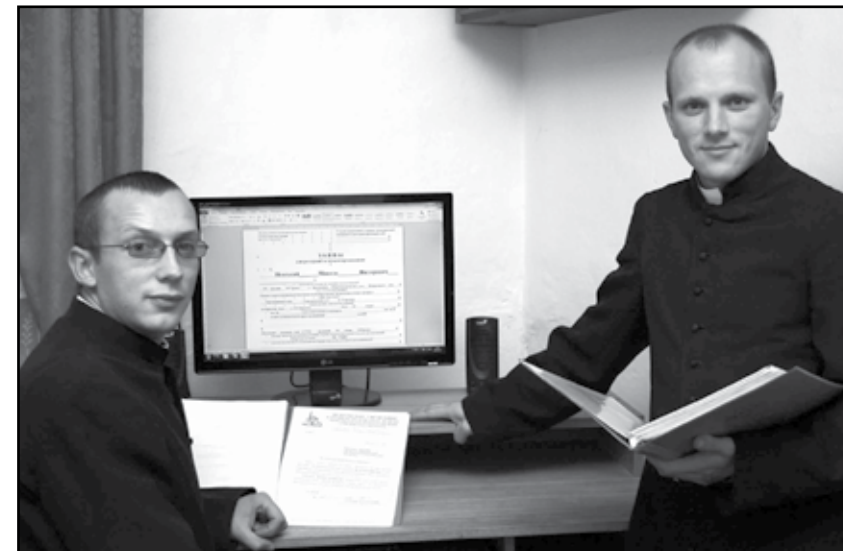
О. Мирослав Станьчук народився 2 липня 1961 року в Бялей Подлясє (Польща). Навчався у Седлецькій Духовній Семінарії. Свячення пресвітерату отримав 15 червня 1991 року. Після свячень працював в Седлецькій дієцезії в парафії Морди, а пізніше в парафії під покровительством Матері Церкви в Лукові. 14 грудня 1997 року, з ініціативи о. Яна Слеповронського і о. Гжегожа Томашевського приїхав в Україну. Єпископ Ян Ольшанський скерував його до праці в Семінарії, де виконував обов'язки економа, а також доїжджав до парафії в с. Ложківці. Від 9 грудня 2001 року є настоятелем парафії в смт Ярмолинці, а від вересня 2002 року також настоятелем парафії в с. Ясенівка.

ІІ курс

кл. Олег Станіслав

У нашій семінарії, як ви вже знаєте, є різні обов'язки, розподілені поміж семінаристами. Цього разу мова піде про функції паспортиста і господарчого. Отже, семінарист, який є посередником між ректором і семінаристами у видачі різного роду довідок та інших документів, наприклад: у військкомат, соціальне забез-

Паспортисти: Лучинський Микола та Грабовський Ростислав

ПАСПОРТИСТ ГОСПОДАРЧИЙ

Головний господарчий Лапшин Сергій

печення та ін., називається паспортистом. На даний момент цю функцію виконує кл. Микола Лучинський, а допомагає йому кл. Ростислав Грабовський.

Як відомо з досвіду нашого життя, усі речі з часом псуються або виходять з ладу. Подібне трапляється і в нашій семінарії, де, час від часу, потрібно щось відремонтувати. Цим займається семінарист, який виконує функцію господарчого. У його обов'язки входить: усунення незначних неполадок, пов'язаних із замками, стільцями, заміною лампочок, і так далі. На сьогодні цим займається кл. Сергій Лапшин, з допомогою кл. Леоніда Чулаєвського. Своім служінням кожен семінарист старається примножувати благо нашої семінарії, за що ми їм щиро дякуємо.

Віце-господарчий Чулаєвський Леонід

Чи можливо СТАТИ СВЯТИМ СЬОГОДНІ?

III курс
кл. Євген Фізер

БУТИ СВЯТИМ ОЗНАЧАЄ КОЖНОГО ДНЯ
ПРАЦЮВАТИ НАД СВОЇМИ ПОМИЛКАМИ

Насамперед, хочу зупинитися на понятті «святість». Адже часто в сучасному світі трапляється хибне розуміння цього слова: «Він такий побожний, кожного дня бере участь у Святій Месі, багато молиться, не палить, не вживає алкоголю, багато не говорить, а якщо й говорить, то тільки навчає... Він справді святий!» Такі прикмети можуть бути ознакою святості, але не обов'язково. Сама набожність не робить людину святою. Часто можна сказати про когось: чи то зі світських, чи з духовенства, що для мене ця людина є святою. Думаю, не можна конкретно описати зовнішніх ознак святості. На прикладі святих бачимо, що кожен вів різний стиль життя. Одну людину запитали: «Як

СВЯТА ЖАННА БЕРЕТТА МОЛЛА

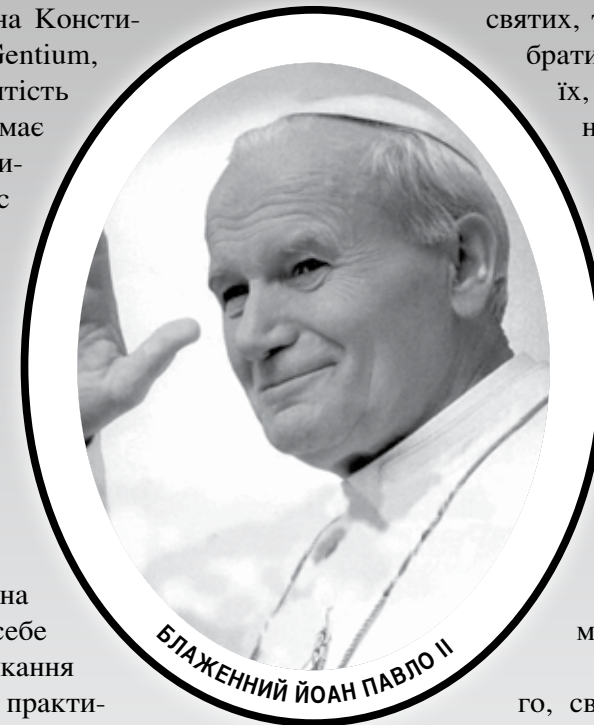
стати святим? Які існують для цього мірки, системи, практики?» На це запитання вона відповіла: «Якби я знала, що вистачить покути, бичувала б себе від ранку до вечора. Якби я знала, що потрібно молитись, молилася б ніч і день. Коли б вистачило проповідувати, пройшла б села і міста без відпочинку, звіщаючи всім Слово Боже!» Але незаперечним є духовні, внутрішні ознаки святості, а саме - тісний зв'язок з Господом Богом, тобто вміння жити небом на землі. Свята Церква на цю тему говорить так: «Маючи стільки великих засобів спасіння, усі віруючі в Христа за будь-яких умов життя і в будь-якому стані покликані Богом, кожний на своїй дорозі, до досконалої святості, як і Сам Отець

є досконалий» (Догматична Конституція про Церкву, Lumen Gentium, п.11). Це означає, що святість може досягнути кожен. Немає святості без любові. Прикладом для нас є Сам Ісус Христос, котрий є Святим і повним Любові. Святий любить Бога любов'ю, яка настільки віддалена від людської любові, наскільки небо віддалене від землі. Ця любов спричиняє йому менші і більші болі, меншу і більшу радість.

Святість тісно пов'язана з жертвою. Жертвувати себе для ближніх – це покликання кожного християнина. З практики знаємо, як важко віддати себе для інших людей. А святі вміли робити це досконало. Для того, щоб навчитися цього, потрібно побачити Ісуса в кожній людині, яку зустрічаю на своїй життєвій дорозі. Ісус Христос навчає нас, що не можемо любити Бога, якщо не любимо свого ближнього. Принаймні старатися любити – це вже великий крок до святості.

В Католицькій Церкві маємо величезну кількість святих, які є прикладом для нас. Сюди належать ті, яких офіційно Церква визнала святими. «Канонізуючи деяких вірних, тобто урочисто проголошуючи, що ці вірні героїчно практикували чесноти і жили у вірності Божій благодаті, Церква визнає силу духа святості, який є в ній, і підтримує надію вірних, даючи їм святих, як взірць і заступників» (ККЦ, п. 828). Знаємо також, що в небі є не тільки ті святі, яких канонізувала Церква. Одному Богу відомо, хто є в небі, а хто ні. Якщо Церква дає нам

БЛАЖЕННИЙ ЙОАН ПАВЛО II

святих, то це означає, що ми повинні брати від них приклад, наслідуючи їх, молитися до Бога за їх заступництвом.

Приклад святих на нашій, українській землі, є особливим. Насамперед, хочу виділити тих, котрі померли мученицькою смертю за віру, але мало хто про них знає. Більшість з них не визнані Церквою, як святі, але плоди їхньої святості дуже явні. Для нас важливо знати про життя святих рідної землі. Адже їхнє життя, звичаї, традиції, було подібним до наших.

Чи можлива святість простого, світського християнина, зараз, у сучасному світі? Не потрібно багато доказів, подивимося на святих, які жили буквально перед нами. Свята Жанна Беретта Молла – серед спокус цього світу, вела досконале сімейне життя і вкінці віддала його для своєї четвертої дитини. Блаженний П'єр Джорджіо Фрасатті (1901-1925) – покровитель молоді та студентів, який вів дуже активне як духовне, так і політичне життя. Не можна забути також велику людину ХХ ст., а саме - блаженного Йоана Павла II, котрий змінив світогляд більшості людей сучасного світу. Нехай приклад цих та інших святих зміцнить нашу віру, щоб ми ставали щоразу ближче до нашого Господа.

БЛАЖЕННИЙ П'ЄР ДЖОРДЖІО ФРАСАТТІ

Минулої миті вже немає. Майбутньої, можливо, вже не буде. Тож Бога можемо любити цієї миті, яка нам дана. Бути святим означає кожного дня працювати над своїми помилками. Хоча кожна людина грішна, шанс стати святим має кожен, адже Христос віддав Своє життя за кожного з нас.

Урочистість Всіх Святих

*Усі вірні покликані до святості, незалежно від конкретної дороги життя:
подружжя, священства чи богопосвяченого життя.
Для святості потрібна Божа благодать,
цього неможливо досягнути власними силами.*

V курс

кл. Олександр Бурмістров

1 листопада Церква святкує Урочистість Всіх Святих. Ця урочистість, як і кожна урочистість в Церкві, має радісний характер. Згадуємо всіх тих, які жили перед нами і, виконуючи в своєму житті Божу волю, досягли вічного щастя перебування з Богом в небі. Богослови підкреслюють, що під час урочистості згадуються не лише канонізовані святі, але й усі померлі, які досягли досконалості.

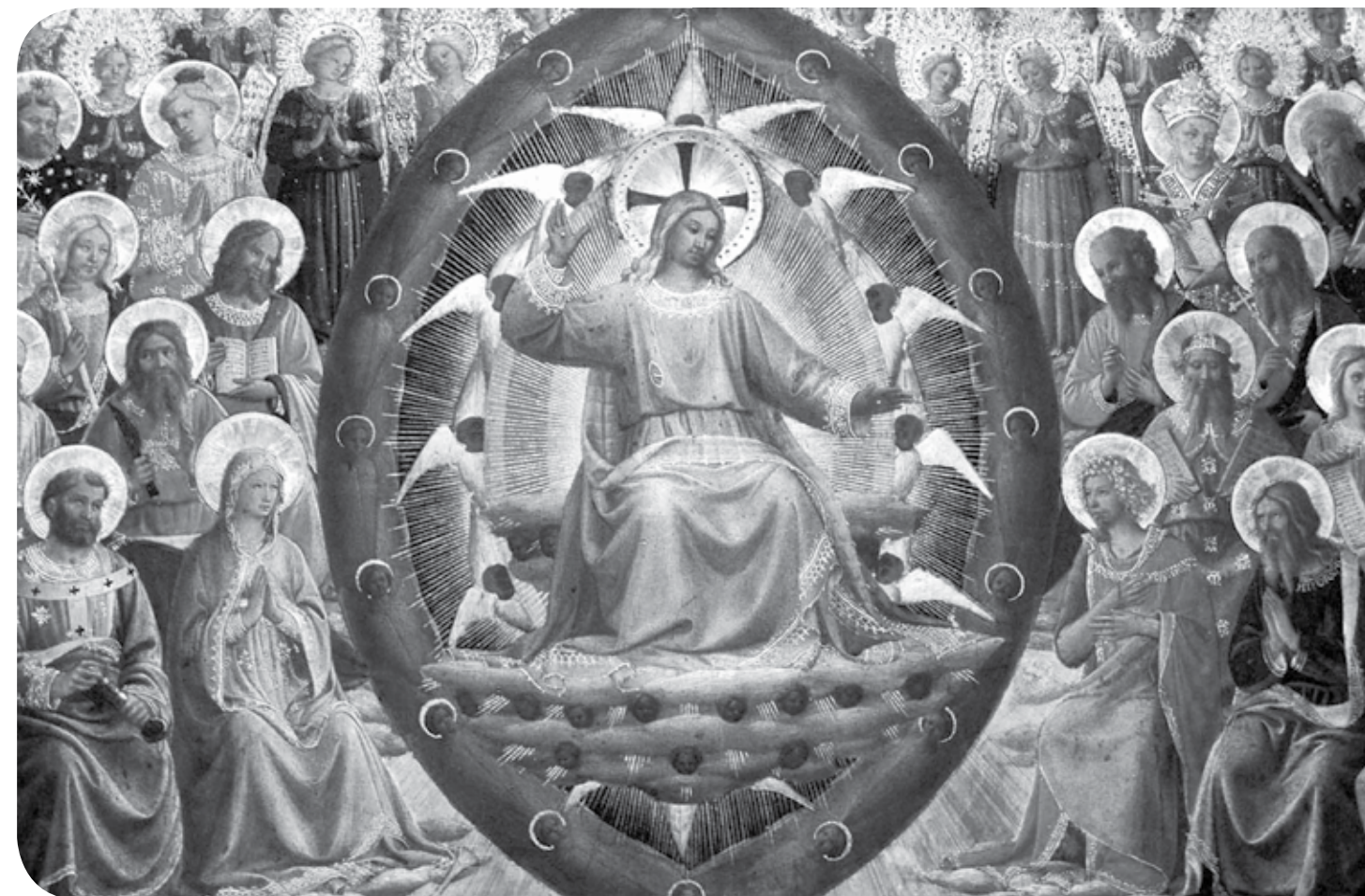
В книзі Одкровення читаємо: «Я бачив іншого ангела, що підіймався від сходу сонця, маючи печать Бога живого. Він скрикнув голосом великим до чотирьох ангелів, що дано їм шкодити землі і морю, кажучи: «Не шкодьте землі, ні морю, ні деревам, поки не опечатаєм слуг Бога нашого на чолах їх». І я чув число попечатаних, сто сорок чотири тисячі. Після цього глянув я, і от - натовп численний, перелічити який ніхто не міг, - від усякого народу і племен, і людностей, і язиків, стояли перед престолом і перед Агнцем, одягнені в одежі білі, і пальмові віти в руках їхніх; і викликували гучним голосом: «Спасіння Богу нашому, що сидить на престолі,

і Агнцеві!» Один із старших промовив до мене: «Ці, одягнені в одежі білі, хто вони і звідки прийшли?» Я ж мовив до нього: «Владико мій, ти знаєш.» А він оповів мені: «Це ті, що прийшли від горя великого, і обмили одежі свої, і вибілили їх у крові Агнця» (Од 7, 2-4. 9-10. 13-14).

В поданому уривку з книги Одкровення, св. Йоан говорить про видіння, в якому бачить людей, позначених печаттю Бога. Позначення печаттю означає приналежність до Бога. Число опечатаних - сто сорок чотири тисячі, є символічним числом, яке означає великий натовп спасених «від усякого народу і племен, і людностей, і язиків». Спасенні одягнені в білі одежі, що символізує чистоту душі та тримають в руках пальмові віття як знак перемоги.

**УРОЧИСТІСТЬ ВСІХ СВЯТИХ Є НЕМОВБИ
ВІДПОВІДДЮ, ВЕЛИКИМ І ГУЧНИМ
«АМІНЬ» НА СЛОВА З ВИЗНАННЯ ВІРИ:
«ВІРЮЮ В СПІЛКУВАННЯ СВЯТИХ»**

Початки урочистості Всіх Святих сягають IV ст. В Антіохії шанували пам'ять багатьох безіменних мучеників, яких згадували у неділю після Зішестя Святого Духа. 13 травня 610 р. папа Боніфаций переніс до Риму в старий пантеон реліквії багатьох мучеників і посвятив його як церкву під іменем

Святої Марії від мучеників і Всіх Святих. Відтоді 13 травня було урочистістю Всіх Святих. У 835 р. папа Григорій III розповсюдив спомин на всіх святих, шанованих в Церкві, одночасно перенісши день урочистості на 1 листопада. За папи Григорія IV в IX ст. імператор Людовік розширив свято на всю свою державу, а у 935р. Йоан XI - на всю Церкву. Таким чином локальне свято Риму і деяких церков стало святом вселенської Церкви.

Урочистість Всіх Святих є немовби відповіддю, великим і гучним «Амін» на слова з визнання віри: «Вірую в спілкування святих». Про велич, силу, красу і тріумф святих говорить нам Літанія до Всіх Святих, під час якої Церква в особливо важливих подіях свого життя просить їхнього заступництва. Літанія до Всіх Святих належить до найстарших літанійних молитов Церкви і виступає в літургійних книгах. Урочистість Всіх Святих пригадує нам про наше майбутнє, про найбільш автентичне та загальне покликання людськості: творити велику родину Божих дітей у небі. Таку мету вказують нам своїм прикладом брати і сестри, яких Церква на протязі століть визнала святими та блаженними, щоб були для нас взірцями та проповідниками.

Урочистість Всіх Святих – це не «Свято Померлих», як звикли вважати. Це свято пригадує всім вірним про покликання до святості. А завтра, тобто 2 листопада, Церква згадуватиме усіх вірних померлих, це день молитов за тих, хто в чистилищі готується до небесної слави. І 1 і 2 листопада можна отримати відпуст та пожертвувати його за душі в чистилищі. Для цього потрібно бути на Службі Божій у церкві або каплиці, помолитися «Отче Наш» і «Вірую», також помолитися в намірах Святішого Отця, бути у стані освячуючої благодаті та прийняти Святе Причастя. З 1 по 8 листопада можна отримати відпуст за щоденне відвідування цвинтаря, виконавши також вище вказані умови.

Тож, за прикладом святих, стараймося якнайкраще виконувати свої релігійні, професійні та пов'язані з нашим станом обов'язки, жертвуючи усе на Божу славу. До великої мети, якою є святість, дуже часто потрібні щоденні малі кроки, щоденне свідчення життям про те, що ми є християнами, тобто Божими дітьми. З вдячністю Богу за гідність Божих дітей, стараймося пізнавати та наслідувати приклади святих, щоб ми могли після закінчення нашого земного паломництва, зустрітися з Ним у Небесному Царстві.

VI курс
кл. Сергій Ленчук

МІНІСТРАНТ ВІВТАРЯ

ПРАВИЛЬНІСТЬ ВИКОНАННЯ СЛУЖІННЯ

СЛУЖІННЯ МІНІСТРАНТА ВІВТАРЯ є одним з найчастіше виконуваних служінь міністрантів. На кожний Святий Месі треба подавати ампулки, допомагати при обмитті рук священника й очищенні чаші.

1. ЧАША

Міністрант вівтаря може торкатися чаші і патени. Це літургійний посуд, необхідний для відправи Святої Меси. Чашу слід приготувати ще в захристії. Ставимо на ній пурифікатор, патену з гостією, пальку, корпорал і прикриваємо вельоном відповідного кольору. Вирівнюємо вельон так, щоб складки були рівно вкладені. Потім міністрант виносить чашу на столик біля вівтаря і ставить його там у відповідному місці.

Коли приносить чашу – інколи потрібно робити це аж чотири рази: на столик, зі столика на вівтар, з вівтаря, після Святого Причастя, на столик, і після Святої Меси – до захристії – робить це завжди двома руками. Ніколи разом з чашею не несе інших предметів, наприклад, ампулок чи Лекціонарія. Чашу слід нести завжди окремо.

Розкладаючи або складаючи корпорал, ніколи не перевертаємо його на іншу сторону

Знявши вельон, необхідно акуратно його скласти

Знявши вельон, необхідно акуратно його скласти або подати іншому міністрантові вівтаря, щоб склав його, але ніколи не можна кидати на столик як-небудь. Цю дію виконувати слід при столику, а не на вівтарі. Чашу до вівтаря заносити вже без вельона.

2. КОРПОРАЛ

Під час приготування дарів, розкладає також корпорал. Робить це в наступний спосіб: ставить чашу з правої сторони на вівтарі, а не посередині, знімає з неї корпорал і розкладає його в такій послідовності: вліво, вправо, від себе, до себе. Розкладаючи або складаючи корпорал, ніколи не перевертаємо його на іншу сторону, адже на ньому можуть бути частинки консекрованої Гостії!

Продовження в наступному номері

СЛУЖІННЯ БІЛЯ ВІВТАРЯ

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ!!!

Вадим Гранатюк

Мене звати Вадим. Я походжу з парафії Непорочного Серця Матері Божої с. Жищинці. На мою думку, міністрантура – це дар від Господа, щоб ми, міністранти, слуги Христа, могли якнайкраще виконувати свої обов'язки та щоб в подальшому це принесло свої плоди.

Отож, пропоную вам ознайомитись із життям міністрантів саме у нашій парафії. На сьогоднішній день тут служать 10 міністрантів, є також двоє кандидатів, які готуються до складання міністрантського іспиту.

Кожен міністрант має певні обов'язки, серед них – допомагати священникові одягатися в літургійні шати, участь в процесійній ході, служіння при уділенні вірним Святого Причастя і ще багато іншого, що ми стараємось сумлінно виконувати.

Насамперед, ми стараємось служити Богові своєю літургійною поставою, жестами, словами, прикладом життя, намагаємось робити усе для того, щоб Літургія виглядала гарною.

У неділю та в урочисті дні хлопці приходять за півгодини до Служби Божої. Цей час призначається для того щоб, по-перше, приготувати всі необхідні речі і предмети, потрібні для Літургії, а по-друге - духовно приготуватися до участі в Євхаристії.

Міністранти також допомагають в усіх потребах, які виникають навколо нашого храму: взимку, наприклад, очищаємо територію храму від снігу, зрізуємо сухі і непотрібні гілки на деревах, рубаємо дрова і виконуємо багато інших дрібних робіт. Щосуботи, після Служби Божої, збираємось на зустріч міністрантів, яку проводить наш настоятель о. Василь Жинський, під час якої, зосереджуючись у своїх думках, вдосконалюємо свої міністрантські навички і потім реалізовуємо їх на Святій Месі. Все це - заради слави Ісуса Христа і проголошення Його Святого Імені.

Наші міністранти беруть активну участь у з'їздах міністрантів, які організовує Вища Духовна Семінарія Святого Духа (м. Городок).

Ми з радістю виконуємо свої функції, служачи біля Господнього вівтаря, і намагаємось робити все для того, щоб і ми, і наша парафія зростали на основі моральних та духовних принципів.

Настоятель парафії о. Василь Жинський з міністрантами

Вигляд нового будинку семінарії

Духовна Семінарія - не простий навчальний заклад, адже в ній навчаються ті, котрі прагнуть присвятити своє життя Богові та людям. Протягом восьми років в ній формуються люди, що прагнуть отримати гідність прийняття дияконських та пресвітерських свячень. Багато років тому Ісус Христос покликав своїх перших учнів, подібно і зараз Він кличе своїх вибраних, щоб відгукнулися на Його голос, на Його покликання до священства. А розвинути покликання допомагає Духовна Семінарія...

СПІД ОПІКОЮ СВЯТОГО ДУХА

У курс
кл. Віктор Мазур

ІСТОРІЯ

З падінням комуністичного ладу, репресій, переслідувань та гонінь, для християнства на Україні настав період відродження. 16 січня 1991 року Папа Римський Іван Павло II відновив Кам'янець-Подільську дієцезію та поставив на її чолі покірного пастиря, єпископа Яна Ольшанського.

З огляду на брак священників в дієцезії вирішується відновити Духовну Семінарію. І вже 1 жовтня

1991 року, за офіційним декретом єпископа ординарія, повстає Вища Духовна Семінарія Святого Духа. Але, оскільки будинок колишньої семінарії був відібраний, і повернути його не було ніяких шансів, за допомогою звернулися до священника з ордену отців Маріянів – о. Владислава Ванагса, людини незламного характеру та великого ав-

торитету, зокрема й перед владою. о. Владислав на той час побудував Будинок Милосердя в м. Городок, що на Хмельниччині, який призначався для покинутих та хворих людей, що потребували допомоги та опіки. Та, бачачи потребу, на прохання о. єпископа Яна Ольшанського, він передав частину будинку для створення семінарії.

Спочатку було дуже складно, адже семінарія лише починала розвиватися, бракувало викладачів, бібліотеки, коштів на утримання. Але час ішов, з'явилися перші викладачі, духовні отці та інші священники, всі ті, які присвятилися справі відновлення Духовної Семінарії. В цьому товаришував та благословляв Святий Дух – головний покровитель семінарії, а також два

**ВЕЛИКА ВДЯЧНІСТЬ
НАЛЕЖИТЬ ТАКОЖ
НАШИМ ШАНОВНИМ
ДОБРОДІЯМ,
ЯКІ ДОПОМАГАЮТЬ
НАМ МАТЕРІАЛЬНО,
А ТАКОЖ ДУХОВНО**

інших заступники – св. Тереза з Лізьє і св. Станіслав Костка.

СЬОГОДЕННЯ

На сьогоднішній день Вища Духовна Семінарія Святого Духа нараховує 57 студентів та 100 випускників. З роками також зросло число викладачів, що, як і раніше, приїжджають із Польщі, деякі з них вже багато років проживають на території України. Багато викладачів є також випускниками семінарії, що після її закінчення виїжджали на навчання до Риму або ж Польщі, оскільки наша семінарія являється філією Латеранського Університету в Італії. Слід також зазначити, що для існування семінарії потрібні керівники, на яких і лежить найбільша відповідальність за виховання майбутніх священників. До них належать: ректор семінарії – о. В'ячеслав Грумницький, віцекоректор – о. Єжи Курцек, о. Юрій Блазина, який є головним від справ з Латеранським університетом та о. Ярослав Рудий, який піклується за економічну частину життя семінарії та її достатку. А до духовних керівників належать духовні отці: о. Ришард Федерчик, о. Станіслав Козьол та о. Микола Невський, їхнім завданням є формування духовного життя семінариста. Не можна оминути також інших викладачів та наставників курсів нашої семінарії, що своєю працею роблять великий внесок в її розвиток та процвітання, серед них – о. Олександр Лаврентьев, о. Вадим Паркін, о. Станіслав Вінярський, о. Павло Дідора, о. Домінік Яцков, священник Франциск Карасевич та багато інших, які працюють для інтелектуального та духовного зростання майбутніх священників. Велика вдячність належить також нашим шановним добрідіям, які допомагають нам матеріально, а також духовно, серед них такі всесвітні благодійні організації, як "Kirche in Not" (Німеччина), la Ciesa dell Est (Італія), "Renovabis" (Німеччина). Серед на-

Велика семінарійна каплиця

ших добрідіів знаходиться також і ви – вірні католицької Церкви України, а зокрема Кам'янець-Подільської дієцезії, адже три рази на рік пожертви під час недільних Служб Божих скеровуються на утримання нашої семінарії. Крім фінансової допомоги, багато нам допомагають з різних парафій продуктами. Але для повноцінного життя семінарії замало було б лише матеріальної допомоги, дуже важливою в цій справі є молитва, яку ви звершуєте в намірах семінарії. Також ми знаємо, що парафіяни парафії м. Деражні індивідуально моляться за окремого семінариста (певен член парафії має свого семінариста, за якого особливо молиться). За всю цю допомогу ми вам щиро дякуємо! І також кожен четвер всі разом молимося за наших добрідіів, але не лише в цей день, бо кожен з нас в індивідуальних молитвах просить про необхідні благодаті для добрідіів семінарії. Повною відплатою за ваші добрі вчинки щодо нас буде наше служіння в сані священника у вас на парафіях.

В цьому році наша семінарія відзначає свою двадцяті річницю. Було відправлено святкову Божу Літургію під головуванням єпископа ординарія Леона Дубравського, під час якої він виголосив проповідь, зазначивши, що в наших часах світ потребує справжніх та вірних свідків Христа, бо є ще багато людей, які не знають Бога, а для цього потрібен священник, що показував би дорогу до істини, якою є Господь.

Підсумовуючи все вище сказане, про всю історію семінарії від її початку до сьогоднішніх днів, можна побачити велике Боже благословення та опіку над тими, хто відкликнувся на Голос Божий, хто навчає майбутніх священників та хто підтримує Семінарію, як в матеріальний так і в духовний спосіб. Нехай же не забракне робітників на Божій ниві...

В цьому році декілька семінаристів Вищої Духовної Семінарії відвідали Меджугор'є, що в Боснії та Герцеговині. Меджугор'є - маленьке містечко, до якого кожного року поспішають паломники, щоб відвідати місця, де багато років поспіль шістьом людям являється Богородиця Діва Марія. Тисячі людей з усіх куточків світу приїжджають в це святе місце та отримують численні зцілення, навернення та душевний спокій. Слід зазначити, що Католицька Церква ще до кінця не підтвердила правдивість цих об'явлень, оскільки вони тривають досі, і мусить пройти трохи часу для глибших досліджень. Але, зважаючи на той факт, що саме завдяки цим паломництвам тисячі людей отримують великий дар віри, покаяння та навернення, з певністю можна сказати, що це місце вибране самим Господом.

о. Войцех Дажичський, о. Хілярій Вільк, о. Антоній Хоміцький

ХІЛЯРІЙ МАРТИН ВІЛЬК OFMCar (1917-1998)

"ТИ НЕ ПОМРЕШ"

II курс

кл. Петро Константинів

Отець Хілярій Мартин Вільк OFMCar народився 30 жовтня 1917 року, в с. Зельонка (Польща), у сім'ї Йосифа Вілька та Розалії Бурек. В 1924 році пішов у перший клас школи с. Посухи, де навчався на протязі чотирьох років. З 1929 по 1933 роки продовжував навчання у гімназії ім. Короля Владислава Ягелло в с. Дембіца. У 1934-1935 роках навчався в Серафітській нижчій Семінарії Отців Капуцинів у м. Розвадов'я. В 1935 році вступив до новіціату Ордену Братів Менших Капуцинів в Сендзішові. При вступі отримав ім'я Хілярій. Перші обіти склав 2 вересня 1936 року і був направлений до Кракова, де закінчив 7 і 8 клас, отримавши середню освіту. Закінчивши навчання, у Кракові, 23 листопада 1939 року, склав вічні обіти, а 19 грудня 1942 року отримав священницькі свячення. Місяць перебував у Сендзішові, а 1943 року був направлений виконувати душпастирську працю у Львові, до

парфії св. Франциска з Асижа. Керував Народною Кухнею для бідних від Польського суспільного комітету опіки. В грудні 1944 року, коли Україна була звільнена від фашистських окупантів, о. Хілярій був направлений на місії до Житомирської дієцезії. В жовтні 1944 року почав працю в Кривотині Ємельчинського району Житомирської області. Також доїжджав ще до кількох парафій: Овруга, Олевська, Лугінова, Барашева, Коростеня та інших. Після півторарічної інтенсивної душпастирської праці, 16 травня 1946 року, був заарештований агентами НКВД, в Ємельчині, на підставі участі в так званій таємній ватикансь-

о. Хілярій Вільк під час святкування 50-ї річниці священства. Староконстантинів 19.12.1992

о. Хілярій Вільк після уділення Першого Причастя у с. Вербівець 1956р.

кій місії, а також за опір марксистсько-ленінській науці, організацію молебнів, катехізацію дітей і не тільки. 17 серпня того ж року, був засуджений до 8 років позбавлення волі. Від 18 грудня 1946 року відбував вирок в Комі АРСР. Був звільнений 1953 року, на рік раніше, за зразкову поведінку. І вже в листопаді того ж року розпочав працю у м. Бар Вінницької області. Також мав під опікою парафії у Лучинцю та Вербівцю. Без згоди влади, навіть уночі, доїжджав до віддаленого біля 15 кілометрів с. Нової Гути, де був великий осередок католиків. Зазвичай брав із собою катехетку, Гелену Мелешинську (Романюк). О. Хілярій мав свій стиль душпастирства, якщо хтось з вірних засинав під час проповіді, отець сховався в амвоні і казав йому три рази обійти храм, щоб прокинутися. Зі слів багатьох людей можна зрозуміти, що о. Хілярій мав чудове почуття гумору. Але, на жаль, його душпастирська праця та прагнення проголошувати Бога людям надалі не подобалася радянській владі. Під тиском влади, 27 травня 1959 року, о. Хілярія було примусово вивезено до Польщі. Уже там надалі виконував свої душпастирські обов'язки. Але щире прагнення повернутися на Україну не залишало його. Рівно через 30 років, 1 січня 1989 року, повернувся і почав працювати у відроджених парафіях Старокостантинова та Красилова. Саме тут він відсвяткував свій ювілей — 50 років священства. В

одному із інтерв'ю його запитали: "Чи ви задоволені тими часами?" — Звичайно, задоволений, — відповів отець, — оскільки повернувся ще раз сюди. Я те все переживав як душпастирський гумор. То були веселі душпастирські пригоди. "Але, на жаль, з огляду на проблеми зі здоров'ям, був змушений повернутися до Польщі. Помер 31 грудня 1998 року, за декілька хвилин до нового року. Був похований біля монастиря, в Сендзішові Малопольському.

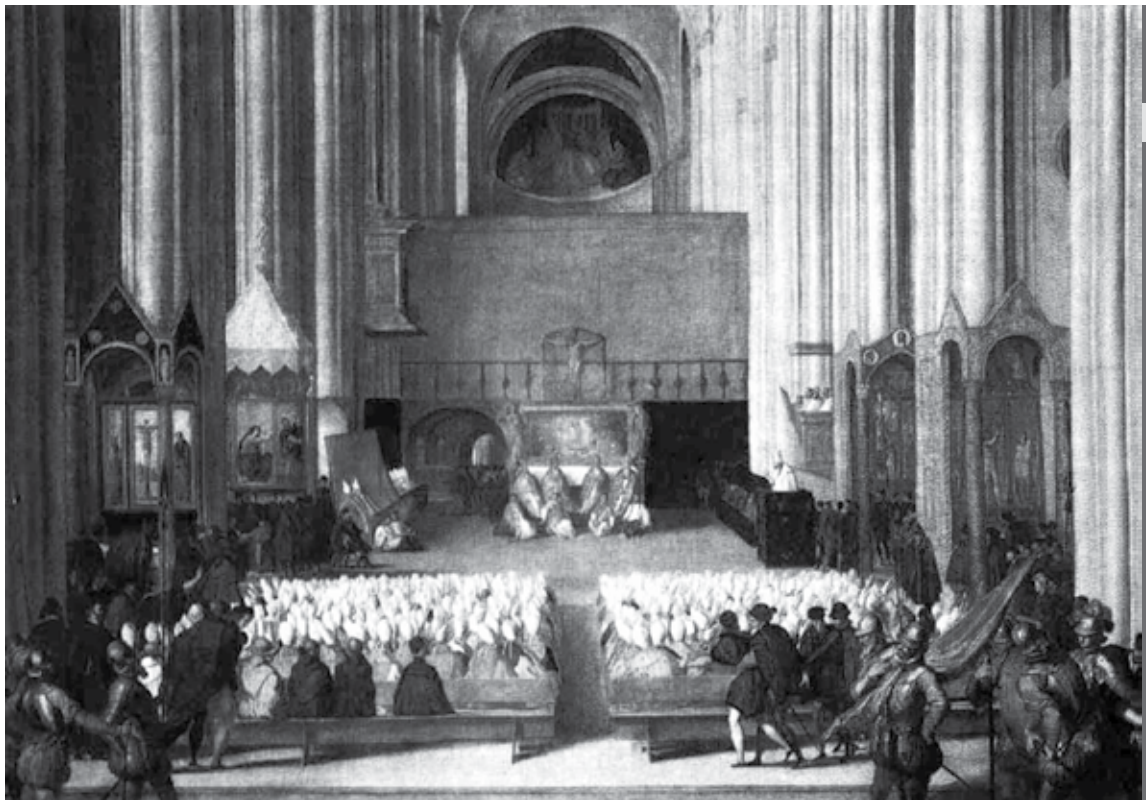
**О. ХІЛЯРІЙ МАВ Свій
СТИЛЬ ДУШПАСТИРСТВА,
ЯКЩО ХТОСЬ З ВІРНИХ
ЗАСИНАВ ПІД ЧАС
ПРОПОВІДІ, ОТЕЦЬ
СХОВИВСЯ В АМВОНІ
І КАЗАВ ЙОМУ ТРИ РАЗИ
ОБІЙТИ ХРАМ,
ЩОБ ПРОКИНУТИСЯ**

Щиро дякуємо Богу за такого вірного священника, котрий не боявся жодних переслідувань та утисків, а просто служив Богу у своєму покликанні. Після смерті залишився цикл його спогадів, котрі поміщені у книзі "Ty nie zginiesz" (Ти не помреш). Ось декілька цитат з цієї книги: "Не сутана робить з чоловіка священника — хіба що тільки артиста театру; але внутрішній дух та посвята Церкви." "Потрібно завжди в ім'я Бога говорити sursum corda (вгору серця)".

Канікули-це чудова пора, але розпочався новий навчальний рік, і усі семінаристи з'їхались до семінарії. 20 вересня вже сиділи за семінарійними партами. Кожен навчальний рік робить нас на крок ближче до тієї мети, заради якої сюди прийшли.

Перед вступним курсом - ще 8 років кропіткого навчання, а перед шестикурсниками - ще рік перебування в семінарійних стінах. Семінарія є тим місцем, яке семінаристи з любов'ю називають Alma Mater (з лат. друга матір), яка радо зустрічає тих, хто прямує до такої величної мети — священства.

В попередньому номері ми дійшли з вами до Тридентського собору. Але давайте поглянемо, що відбувалося до Собору, і чому власне цей Собор так був необхідний, а також що важливого він вніс для духовного та інтелектуального розвитку духовенства.

ПРОДОВЖЕННЯ З ПОПЕРЕДНЬОГО НОМЕРУ

СЕМІНАРІЯ НА СТОРІНКАХ ІСТОРІЇ

В курс
кл. Олександр Бурмістров

Ми вже згадували, що семінарій до Тридентського Собору не було. Замість семінарій служили університети та школи. Але і в них мало хто був спроможний навчатися. Причиною цього був брак коштів. Там частіше могли навчатися монахи, але й ті не всі. Найчастіше це виглядало так: молодий хлопець йшов до свого пароха (настоятеля), а той, у свою чергу, наскільки це було в його силах, вчив його та передавав свій досвід, тільки не треба забувати, що той самий парох також не завжди вчився в якомусь

університеті, але подібно, як його учень, в молодості, у свого власного пароха.

Стратегія внутрішнього оновлення Західної Церкви була розроблена Тридентським Собором (1545-1563рр.), XIX Собором, який проходив 18 років, із двома тривалими перервами і мав 25 сесій. Визначальну роль відіграли тут такі богослови, як Карло Боромей, Роберт Белларміно та Петро Канізій.

На третій фазі Собору було ухвалено декрет про створення в дієцезіях Духовних Семінарій. Моделлю для семінарій стали колегії (заклади, вищі за школи), які запевняли членам семінарій, окрім інтелектуальної, також духовну опіку. Взірцем, передусім, були нещодавно створені єзуїтські колегії. Цей декрет і його впровадження були в найвищій мірі істотні для навчання священників,

які б після закінчення семінарій відзначалися глибокою духовною формацією і цілковито були віддані душпастирству. Також істотне значення цей декрет мав на те, що було чітко підкреслено серед духовенства дотримування celibату, (життя в чистоті та в безженстві, посвячене на службу Богові та людям), хоча celibат у Латинській Церкві практикувався ще з перших століть. Звісно, що ані на цьому Соборі, ані в період потридентської реформи, не було якоїсь окресленої і ясної структури духовної семінарії. Ця тема була відкрита і залишена рішенням єпископів окремих дієцезій. Як бачимо, саме Тридентський Собор став засновником духовних семінарій, і вже від цього часу священниками могли стати лише ті, хто пройшов певну семінарійну формацію.

Далі буде...

Про нас

СЕМІНАРІЙНЕ ЖИТТЯ

28 вересня

шестеро наших випускників:

о. Максим Падлевський,
о. Андрій Крушельницький,
о. Вадим Підкова,
о. Вадим Василевський,
о. Вадим Варфоломеев
та о. Ростислав Кримський

захистили свої
магістерські праці,
отримавши науковий титул:
«Магістр теології».

Приміційна Меса

Цього ж дня
о. Максим Падлевський,
о. Вадим Варфоломеев
та о. Валентин Розгон відправили
в семінарії приміційну Месу,
після якої уділили усім присутнім
приміційного благословення.

Спільне фото після захисту праць

Свята Тереза
від Дитятка Ісус
являється

співпокровителькою
нашої семінарії.
У день її літургійного
спомину,

1 жовтня, традиційно
3 курс готує так званий
«Вечір Святої Терези».

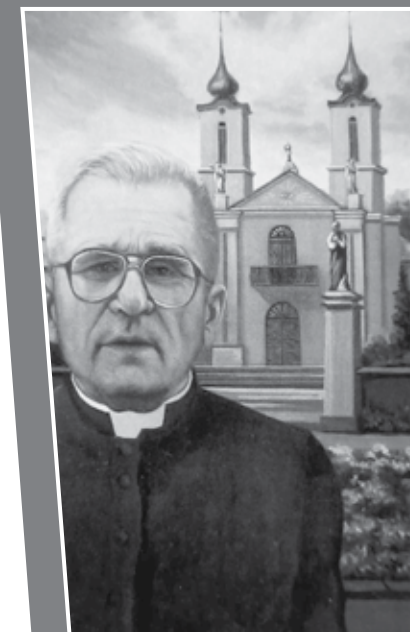
Цього разу хлопці
представили життя
та деякі моменти
з її творів
в дуже оригінальний
спосіб:

за допомогою
лялькової вистави,
яка викликала чимало
радості у всіх присутніх,
але, водночас,
змусила замислитись
над її ревністю
та вірністю у покликанні.

Мир вам!

11 листопада минає 10 років відтоді, як відійшов до дому Отця невтомний слуга Ісуса та Марії, о. Владислав Ванас. Хоча й кажуть, що немає людей, яких не можна замінити, та замінити його ніхто так і не зміг.

Багато добрих справ, пам'яток залишив для нас, які постійно будуть нагадувати нам про нього, якщо навіть ми будемо забувати отця Владислава. Та найважливіше з усього - це приклад його Великого серця, в якому зміг би поміститися кожний із нас, а особливо люди відкинуті, забуті суспільством. Багато людей за його любов до Бога, його віру і харизми вважають отця святим, і мають на це право, оскільки багато хто з них завдячують отцю Владиславу своїм духовним життям.

о. Владислав Ванас MIC

Для читання в храмі виділене конкретне місце, яке називається амвоном

ЛІТУРГІЯ

СЛОВА

IV курс

кл. Ростислав Грабовський

Частина Євхаристії, про яку йтиме мова, називається Літургією Слова, оскільки саме в цій частині Служби Божої Господь годує своїх вірних хлібом Свого Слова.

Ще в первісній християнській Літургії обов'язковою була присутність Слова, тобто читання уривків Святого Письма і того, що було передано через усну Традицію. Чому ця частина Служби Божої така важлива? Тому, що без неї в перших християнських спільнотах важко було б відрізнити Євхаристію від магічних практик поган, консекрація здійснювалась би серед духовно непідраних

людей. Крім того, люди з різних причин не завжди зустрічаються зі Словом Божим, а під час Святої Літургії мають таку можливість. Читання Слова Божого було перейняте з традицій синагоги. Найстаршим підтвердженням читання Божого Слова є апологія святого Юстина, написана близько 160 року, в котрій зазначено: «В день, названий Днем Сонця, відбувається збір в одному місці всіх разом з міст і сіл, тоді читаються Пам'ятки Апостолів чи Пророцьке Право, наскільки час на це дозволяє.»

Кількість читань відрізняється в залежності від свята, неділі чи звичайного дня. В першому випадку є 3 читання: перше зі Старого Завіту, друге - з Діань Апостолів чи послань Апостолів, третє - з однієї з чотирьох Євангелій. Читання обираються згідно літур-

Стежками літургії

гічного періоду: Адвент, Великий Піст чи Звичайний період. У звичайні дні є два читання: одне зі Старого Завіту або з Нового (Діяння Апостолів, Послання, Одкровення св. Йоана), а друге - з Нового Завіту - Євангелія. Для читання в храмі виділене конкретне місце, яке називається амвоном. Раніше амвон часто знаходився ближче до середини храму, будучи піднесеним на певну висоту, щоб голос священика було краще чути слухаючій аудиторії, оскільки гучномовці почали використовуватись аж в XX ст. Слухання Божого Слова є невід'ємним елементом Євхаристії, воно вводить нас в таємницю Літургії дня, а також дає певні настанови, які ми повинні практикувати у житті. Після першого читання співається псалом - своєрідна відповідь, ним громада відповідає на почуте Боже Слово. У християнській Літургії свідоцтво про псалом - відповідь з'явилося у IVст. Як можна зауважити, перше читання та псалом пов'язані між собою, готують і впроваджують нас до Євангелія - вершини Літургії Слова.

ЩЕ В ПЕРВІСНІЙ ХРИСТІЯНСЬКІЙ ЛІТУРГІЇ ОБОВ'ЯЗКОВОЮ БУЛА ПРИСУТНІСТЬ СЛОВА, ТОБТО ЧИТАННЯ УРИВКІВ СВЯТОГО ПИСЬМА

Після другого читання (якщо воно є) та псалма наступає акламація, вірш акламації читає або співає кантор, і цей вірш, як правило, взятий з Євангелія, яке читатиметься за мить. «Алілуя» походить з єврейських богослужінь. В Одкровенні (19, 1-7) воно стає урочистим вигуком у Небесному Єрусалимі.

Як можна зауважити, перше читання та псалом пов'язані між собою, готують і впроваджують нас до Євангелія

Євангелія - вершина Літургії Слова

Спів «Алілуя» в Римі почав практикуватись в IV ст. На відміну від Східної Церкви, «Алілуя» не співається у період Великого Посту, що підкреслює його великодній характер. Отож, після нього читається, а в урочисті свята співається Євангеліє, від IV ст. це повинен робити лише священик або диякон. Після оголошення читання Євангелія від конкретного автора, священик чи диякон робить малий знак хреста на книзі Євангелія і на собі, після чого окаджує книгу. Вірні також роблять знак хреста на чолі, устах та грудях, що є символом того, що Боже Слово має бути у нашій голові, на устах та в серці. Після закінчення читання Євангелія, після слів священика: «Слово Господнє», всі відповідають: «Слава тобі, Христе». Далі слідує гомілія - проповідь, де священик чи диякон, пояснюючи значення читань, дає настанови для благочестивого життя. Після проповіді може бути хвилина тиші, щоб вірні могли обдумати сказане священиком. Далі наступає визнання віри (у неділю та урочистості) - «Credo», що у перекладі з латинської означає «вірую». Спочатку в Літургії «Credo» використовувалося під час обрядів Хрещення, кожен кандидат мав процитувати його індивідуально. Визнання віри під час Євхаристії свідчить про зовнішній зв'язок таїнства Хрещення з Євхаристією. Після молитви «Credo», а при її відсутності після проповіді слідує молитва вірних. Під час цієї молитви священик від імені цілої спільноти просить Бога в різних потребах Церкви і всього людства. Молитвою вірних закінчується Літургія Слова. Результативність і плоди цієї частини Служби Божої великою мірою залежать від нас, адже Бог зі свого боку зробив усе...

Продовження в наступному номері

PER ASPERA AD ASTRA

З волі Всевишнього Бога, без Якого нічого не діється, з волі Того, Який однаково наказує грізним хмарам і тихому вітру, відвічним скалам і гарній квітці, з волі Того, Який опікується з однаковою любов'ю усім створінням, а головне - пам'ятає про людей, пам'ятає також про мене...

Дякуючи Богу, я народився, що сталося 3 грудня 1940 р. в селі Слобода-Мурафська, Шаргородського району, Вінницької області (в Мурафській парафії). Мої батьки були малозабезпеченими селянами; працювали в радгоспі, сумлінно виконуючи різноманітні польові роботи. Моя сестра Марія народилася 2 лютого 1944 р. У 1948 році я пішов до школи, у перший клас. Щовечора в нашому домі була спільна молитва. По понеділках, вівторках, четвергах і п'ятницях щовечора обов'язково всією родиною, окрім вечірніх молитов, відмовляли одну частину Розарія до Ісуса Христа, а в неділю, середу та суботу відмовляли одну частину розарія до Матері Божої. Щонеділі і в свята ми всією родиною ходили до храму на Службу Божу. За відвідування храму і за мою набожність у школі вчителі й учні дошкуляли мені і щораз більше переслідували. Під час літніх канікул я працював у радгоспі, в полі, а під час відпочинку вивчав латинською мовою міністрантуру. Йшли роки...

У той час у Мурафській парафії був настоятелем о. Войцех Дажиський, який 8 років просидів у в'язниці на Калимі, не сподіваючись на життя. Доброта, лагідність і духовне й безкорисливе душпастирське життя священника притягували до костюлу, до Бога, все більше і більше людей. З'явилося багато міністрантів, молодих хлопців, котрі прислужували під час Меси та інших Богослужінь. Серед них пощастило бути й мені. Думаю, що це Боже Провидіння кликало мене до служіння Богу. Саме тоді я відчув внутрішній голос Ісуса: "Йди за мною". Але, будучи недосвідченим у цій справі, своїм недозрілим розумом я ще не міг збагнути, що означає той внутрішній голос. Тоді я ще не знав, до кого мені звернутись, щоб стати священником. Було мені тоді 13 років. Про духовну семінарію не мав жодного поняття, навіть і не чув ніколи про неї.

Я старанно приглядався, як о. Войцех відправляв Месу й інші Богослужіння. Все, що бачив своїми очима, неначе фотографу-

вав, а що чув, старався записати в пам'яті, немов на магнітофонну стрічку. Бажання стати священником стало ще сильнішим. У 1958 р., при відмінній поведінці, я закінчив повний курс Ново-Мурафської середньої школи. Через деякий час до мене прийшов однокласник Юзеф Свідницький, довго розмовляючи, ми обмірковували наше подальше навчання. З допомогою Божої благодаті ми прийшли до висновку, що нас обох кличе до себе добрий Бог. На той час в Україні римо-католицької Духовної Семінарії не було. Ми дізналися, що Духовна Семінарія знаходиться в м. Каунас (Литва) і в м. Рига (Латвія). Ми постановили поїхати до Риги. Там у нас були знайомі люди. Того дня моя мати була на відпусті у Браїлові, а батько на роботі, в дорогу мене випровадила бабуся. У Ризі нас зустріли сестри монахині, Гоноратки. Пізніше нас відвели до однієї набожної родини Трояновських, пана Яна і пані Констанції. Подружжя нас прийняло в своєму домі, як рідних дітей. Ми відразу почали шукати роботу. Моїм друзям пощастило

швидше влаштуватись, бо вони були старші віком. Мені ж скрізь відмовляли, бо я був ще неповнолітній, не мав паспорта, тому був змушений повернутися з Риги в Мурафу, за паспортом. З ним я повернувся у Латвію і з великими труднощами влаштувався на роботу в Ризі, в дитячий садок. 1 жовтня 1958 року мене оформили «кочегаром-истопником детсада», пізніше мене переведено «дворником-сторожем». Працюючи в дитячому садку, щоденно старався ходити до храму. Одного разу я розповів про свої наміри щодо вступу в Духовну Семінарію інспектору Духовної Семінарії о. Станіславу Зепсу. Отець – інспектор дав відповідні вказівки, повчання і своє священницьке благословення. Це було для мене великою радістю і поштовхом до ще більшої праці над собою.

1959 року мене звільнили з роботи у зв'язку з призивом до служби в армії. 14 грудня 1962 року був звільнений у запас і командуванням військової частини направлений у м. Рига. Слава Богу! У 1963 році мене прийняли учнем водія тролейбуса, після трьохмісячних курсів влаштувався водієм тролейбуса. Нарешті прийшов і той довгоочікуваний, благословенний день. У кінці серпня 1963 р. я був запрошений адміністрацією Духовної Семінарії, мені сказали, що потрібно буде разом з ректором іти до уповноваженого в справах релігії, зі своїми документами, на співбесіду. Того дня ректор Духовної Семінарії, отець професор Козловський Леонард, я та ще два кандидати пішли до уповноваженого в справах релігії при Міністерстві Латвійської РСР. Чиновник відмовляв нас від прийнятого рішення, але не почув

Священик Франциск уділяє Причастя вірним під час Святої Меси у Городку 1972р.

очікуваної відповіді. Після розмови ми залишили кабінет. У перших числах вересня адміністрація Ризької Духовної Семінарії звістила велику радість: мене зараховано студентом у Вищу Духовну Семінарію. Це велика благодать Божа. Я відчув велику радість у серці, яку неможливо описати. Зі

слізьми радості дякував Богові за Його доброту, милосердя і опіку наді мною.

Будинки Духовної Семінарії у минулому були відібрані державою. Студенти жили й навчалися в дуже важких умовах. Семінарія знаходилася в старому, невеличкому парафіяльному будинку.

Священик Франциск відправляє Святу Месу у Городку 1972р.

Священик Франциск під час Служби в семінарійній каплиці

При ній було 3 сотки землі, біля яких працювали самі студенти, самі себе обслуговували, лише їжу нам готували дві кухарки. Протягом п'яти років навчання в семінарії до своєї родинної парафії в Мурафу я не їздив і листів теж не писав - ні своїм батькам, ні комусь іншому. Все це було задля того, щоб не зашкодити собі у навчанні в семінарії і не "розлютити" атеїстичну систему. Адміністрація Духовної Семінарії щоразу

направляла мене на Різдвяні і літні канікули до певного настоятеля в парафію, що у Латвії. Мої батьки лише на третій рік мого навчання в Семінарії від певних осіб повідомилися, що я знаходжусь в Ризі і навчаюся в Духовній Семінарії. Це для них була велика і несподівана радість. Того ж року до мене приїхала мати, зустріч була дуже радісна та зворушлива. 26 травня 1968 року настав найочікуваніший для мене день, бо мене та ще

двох моїх колег єпископ Юліан Вайводс висвятив на священників. Першу Святу Месу я відслужив 23 червня 1968 року у Ліксненському храмі Найсвятішого Серця Ісуса, неподалік Даугавпілса, що в Латвії. В Ліксну на мою першу Службу Божу з Мурафи приїхало приблизно 25 чоловік, в тому числі мати, батько і сестра. 28.06.1968р. єпископ Юліан Вайводс призначив мене вікарієм у парафію святого Петра Апостола, що у Даугавпілсі.

На початку квітня 1970 року в Ригу до єпископа Юліана Вайводса приїхала делегація з Городоцької парафії, що на Поділлі. Сердечно просили єпископа, щоб направив мене до них, на що єпископ дав згоду. Після цього уповноважений у справах релігії по Хмельницькій області видав мені «справку» на обслуговування трьох парафій: в Городку, Деражні і Голозубинцях. 26 квітня 1970 року Городоцька парафія урочисто святкувала день впровадження новопризначеного настоятеля. За причини хвороби у 1977р. був переведений до Деражні, і до 1992 року я виконував свої священницькі обов'язки у цій парафії, а з 15 квітня цього ж року за розпорядженням Ординарія Кам'янець-Подільської дієцезії єпископа Яна Ольшанського мене переведено в Городок, де і знаходжусь до сьогодні.

На завершення хочу сказати, що шлях мого покликання був нелегкий, бо пролягав через труднощі до священства. Я дуже радію, що можу служити Богу та людям у сані священника.

«Аж до самої старості й сивини – не покидай мене, о Боже» (Пс 71,18).

Священик Франциск Карасевич

Слава Іисусу Христу!

Помогите пожалуйста узнать: на чём основано и в чём заключается почитание каждого первого четверга, пятницы и субботы месяца?

Ирина

III курс
к.л. Станіслав Степанчук

Вшанування перших четверга, п'ятниці та суботи сягає у своїй суті ще Старого Завіту. Саме там однією з особливостей культу було святкування першого дня місяця, принесення в жертву первоплодів та принесення первенців у храм. В такому розумінні треба відчитувати сучасне святкування цих трьох днів, перших у місяці.

ЧЕТВЕР – це день встановлення Тайнств Євхаристії та Священства, під час Тайної Вечері у Великий Четвер. Тому в цей день, зазвичай, у храмах відбувається Адорація Пресвятих Дарів та мо-

литви за тих, хто покликаний виконувати спеціальну місію в житті Церкви – звершувати Святі Тайни та вести, таким чином, інших до Бога.

П'ЯТНИЦЯ – це день Христових Страждань, день посту. Ми згадуємо розп'яття і смерть Ісуса на Хресті. Особливого забарвлення цей день набрав у зв'язку з розповсюдженням в Католицькій Церкві вшанування Пресвятого Серця Ісуса після об'явлення Христа святій Маргариті Марії Алякок (+1690), у яких Він, показуючи Своє Серце, вказав на Свою зневажену любов. Тому поширилося розуміння першої п'ятниці місяця, як особливого дня винагородження за зневаги Страждучо-му Спасителю та вшанування Серця Ісуса. В цей день ми молимося Літанію до Пресвятого Серця Господа нашого Ісуса Христа.

СУБОТА – день, особливо присвячений Пресвятій Діві Марії.

Це дуже старий звичай. Першу літописну згадку про нього маємо у Цезарія Гайстербахського (+1240), де він, описуючи вшанування Богородиці в цей день, пояснює це так: «Тільки Марія в цілковитій безнадії Страсної суботи, коли Христос лежав мертвим у гробі, вірила, що її Син воскресне». Шанування суботи, як дня, присвяченого Діві Марії, пов'язане з багатьма традиціями. Наприклад, одна з обіцянок Марії для тих, хто носить святий Скапулярій, є така, що Вона виведе душу цієї людини, пов'язану з Нею цим святим одягом, в першу суботу після її смерті. У Фатімі Діва Марія теж в особливий спосіб наголосила про Святі Сповідь та Причастя у дев'ять перших субот року.

Думаю, що кожен може багато чого відкрити для себе та своєї власної духовності, вшановуючи ці дні. Адже в цих споминах приховані великі скарби.

День молоді

День 24 серпня для нашої дієцезії уже котрий рік поспіль є особливим, і не лише з огляду на державне свято — День Незалежності, а й тому, що цього дня відбувається Дієцезіальний День Молоді, зазвичай у м. Хмельницькому. Цього року активну участь приймали також деякі наші семінаристи: серед них - Лучинський Микола та Матвійчук Мирослав, які були ведучими цього свята. Тема цьогорічного з'їзду була наступна: «Євхаристія є серцем Церкви».

Зустріч реліквій бл. Йоана Павла II

Клерики Лучинський Микола та Матвійчук Мирослав під час зачитування програми Дня Молоді

Усі присутні мали можливість почути конференції о. Едварда Кави та о. Юрія Малецького, також побачити сценку про Євхаристію та мюзикл про створення і гріхопадіння людини. Особливим моментом була Пресвята Євхаристія, яку celebрував наш єпископ-ординарій Леон Дубравський. Також дуже важливою подією було вшанування реліквій блаженного папи Івана Павла II, які привіз о. Павло Вишковський, котрий також виголосив конференцію про цю величну людину. Традиційно День Молоді закінчився концертом.

Досвідчення Любові Бога

З 3 по 8 жовтня семінаристи переживали реколекції — час тиші, молитви, розважання і, найголовніше, — зустрічі з Христом. Провадив ці реколекції о. Григорій Семенков, вікарій катедри в Харкові. Як зауважив вкінці ректор, о. В'ячеслав Грумницький, о. Григорій є першим священиком, який провадить реколекції в нашій семінарії і є випускником цієї семінарії.

Час реколекцій - великий дар від Господа, коли кожен у свій спосіб переживає зустріч з Ісусом. О. Григорій на закінчення сказав: «Моєю метою не було навчити вас моли-

Молитва прославлення під час реколекцій

Прийняття кандидатури п'ятикурсниками

тись чи заохочувати до якихось великих речей. Моєю метою було допомогти вам полюбити Ісуса і досвідчити Його Любові!». Цього ми вчилися на конференціях, Євхаристії, щоденній адорації...

Наступного дня, після реколекцій, 5 семінаристів з 5-го курсу прийняли кандидатуру, тобто офіційно підтвердили перед єпископом своє прагнення стати священиками. А саме: Лучинський Микола, Бурмістров Олександр, Петренко Артем, Ковальчук Дмитро, Мазур Віктор.

Урочисту Службу Божу відправив єпископ - ординарій Леон Дубравський.

ВІДПОЧИНОК З БОГОМ

Улюблена справа хлопців – риболовля

Ранкова зарядка

Вже декілька років Кам'янець-Подільська дієцезія проводить серед юнацької молоді організовану акцію розпізнання свого покликання. Тричі протягом шкільного року хлопці зустрічаються на триденних днях зосередження в семінарії. Кожного року Дієцезіальна Курія організовує літній відпочинок для найстарших міністрантів з різних парафій дієцезії з метою допомогти їм розпізнати своє покликання, особливо покликання до священства, бо саме з-посеред міністрантів найбільше відкликається молодих сердець до служби Господу в таїнстві Свя-

щенства. Під час такого відпочинку з Богом, хлопці, що служать навколо Господнього вівтаря, можуть ще краще пізнати та наблизитись до Господа та Його служби. Цьогорічна зустріч відбулася під відкритим небом на березі р. Дністра (с. Калачківці) і зібрала 32-х осіб: було 23 міністранти, 8 семінаристів та відповідальний за зустріч о. Олександр Лаврентьев. Від імені усіх учасників хочемо скласти подяку за пастирську підтримку у здійсненні проекту Його Преосвященству єпископу Леону Дубравському.

Наступна зустріч відбудеться 11-13 листопада 2011р.

ДУШПАСТИРСТВО З ДІТЬМИ

Щороку семінаристи Вищої Духовної Семінарії організовують відпочинок для дітей із Соколівської та Солобокецької шкіл-інтернатів. Також і цього року діти мали змогу відпочити та провести частину своїх канікул з Богом. Діти з Соколівської школи-інтернату відпочивали в селі Галушчинці на Тернопільщині в реколекційному будинку Сестер Гонораток, а діти з Солобокецької школи-інтернату - в Дитячому Селищі Яблуниця, Яремчанського району (Карпати). В одному й другому таборі було близько тридцяти дітей, котрі брали участь в Літургії, слухали катехез, грали у різні ігри, а також мали можливість приймати участь у різноманітних екскурсіях і, найголовніше, зрозуміти, як чудово можна провести частину своїх канікул разом з Богом.

- про 2 найближчі радісні події у нашій семінарії: 26 листопада шестикурсники приймуть дияконські свячення, а 8 грудня відбудуться обличчя (одягнення сутани) третьоккурсників про це у рубриці **Важлива подія**

- про те, чим характеризується покликання до священства і як його розпізнати, про це у рубриці **На тему**

- про вірного Господу священника о Войцеха Дажиського, який у часи комуністичного режиму відважно проголошував Євангеліє, за що 10 років відсидів у тюрмі на Калимі, про це у рубриці **Постать**

Дорогі читачі!

Якщо Ви зауважили якусь помилку, просимо повідомити нам Свої уваги можете надсилати на нашу поштову адресу або на наш e-mail: golosseminarii@ukr.net

З радістю почуємо ваші пропозиції та зауваження стосовно газети «Голос семінарії».

Хотілося б також почути, що Вас цікавить у житті священника чи семінариста, а ми візьмемо це до уваги і на сторінках газети висвітлимо ваші пропозиції.

З ЖИТТЯ СЕМІНАРІЇ

Фото на пам'ять

Відправлення Хресної Дороги

Кожного дня «короною» відпочинку була Пресвята Євхаристія

Один із найулюбленіших моментів відпочинку – радіти смачною стравою

Спільне фото міністрантів, семінаристів та о. Олександра на березі Дністра

Голос семінарії № 13
Вересень - листопад 2011
Газета
Вищої Духовної Семінарії
Святого Духа
Кам'янець-Подільської дієцезії
Римо-Католицької Церкви
(для внутрішнього користування)
Адреса редакції:
Вища Духовна Семінарія
вул. о. В. Ванага 14
м. Городок
Хмельницької обл.
Україна, 32000
тел.: (03851) 3-21-43
тел./факс: (03851) 3-14-84
e-mail: golosseminarii@ukr.net

Головний редактор і фотограф:
кл. Ростислав Грабовський

Заступник головного редактора:
кл. Євген Фізер

Редакція:
кл. Олег Жарук
кл. Сергій Ленчук
кл. Олександр Бурмістров
кл. Віктор Мазур
кл. Петро Константинов
кл. Вадим Здоров
кл. Сергій Поліщук

Церковний цензор
кс. д-р В'ячеслав Грумницький

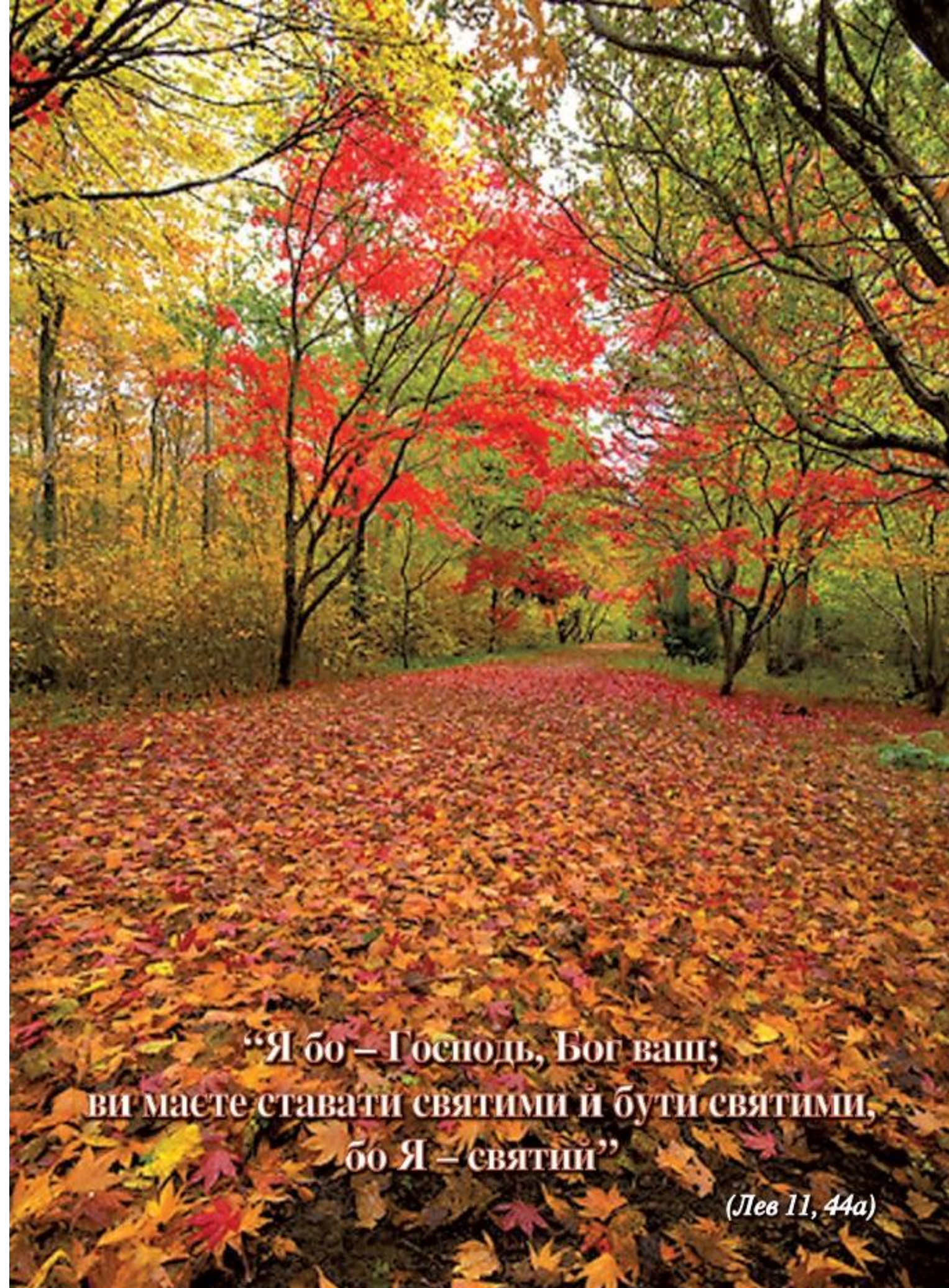
Літературний редактор:
с. Устина Лисенко OSB

Верстка і дизайн:
Ольга Балокіна

Відділ розповсюдження:
кл. Олександр Бурмістров

Редакція має право редагувати та скорочувати подані матеріали. Рукописи не повертаються і не рецензуються. При передруці посилання на «Голос семінарії» обов'язкове.

Друк:
Л. Т. Маєвський

**“Я бо – Господь, Бог ваш;
ви маєте ставати святими й бути святими,
бо Я – святий”**

(Лев 11, 44а)